Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 327 11. marts, 2013] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]



OVERKLASSEPOLITIK SKAL MØDES MED MODSTAND



Foto: Mette Kramer Kristensen



ADVARSLER OG HÅB FRA GRÆKENLAND

Grækenland er lige nu stedet, hvor EU's nedskæringspolitik er mest ekstrem. Det er stedet, hvor arbejderklassens modstand er mest udviklet. Et land, der har oplevet 28 generalstrejker på to år. Et polariseret samfund, hvor fascismen er en reel og fremvoksende trussel

Læs side 7 - 10



SU-PROTESTER

Torsdag den 28. februar samledes 8.000-10.000 studerende fra hele landet på Rådhuspladsen i protest mod regeringens varslede SU-reform.

Læs side 5

OK2013 ET ANGREB

Fra starten af dette års overenskomstforhandlinger dikterede regeringen med Blå Bjarne i spidsen at de der ikke ville være plads til lønstigninger eller forbedringer. Tværtimod så skulle lønnen ikke stige, arbejdstidsaftaler smad-res og tillidsrepræsenternes beskyttelse og antal voldsomt beskæres. En klar nyliberal dagsorden

Læs side 2 & 16

Ny overenskomst for gymnasielærerne

Den 8. februar blev en ny overenskomst for landets gymnasielærere forhandlet færdig. Aftalen er et grundlæggende angreb på lærernes arbejdsvilkår. Og en falliterklæring for den faglige strategi i lærernes fagforening, GL.

af Alexander Lassithiotakis

Finansministeren og Moderniseringsstyrelsen udviste fra starten ingen interesse i at forhandle med GL. Heller ikke selvom GL var klar til vidtgående indrømmelser for at bevare rammerne i den gamle aftale. Over tre møder forsøgte GL sig med forslag til forringelser af egne forhold; blandt andet lavere akkorder og forberedelsestid.

Forslagene faldt for døve ører, da Moderniseringsstyrelsen fandt det magtpåliggende at gøre op med aftaleretten, eller som det hedder i deres nyliberale propaganda: "en normalisering af lærernes arbejdstid".

Angreb på lærernes forhold

For sent gik det op for GL's repræsentanter, at de ikke kom igennem med deres forhandlingstaktik, og da aftalen til sidst blev dikteret med nogle lønforhøjelser som lokkemad, skrev GLs forhandlere under. En beslutning, der efterfølgende kun akkurat fik opbakning fra lidt over halvdelen af GL's hovedbestyrelse, og som blev nedstemt af repræsentantskabet.

Aftalen angriber grundlæggende lærernes forhold.

Som det centrale er retten til forhandle aftaler med lærerne om deres arbejdstid væk. Dette gælder forberedelse, pauser, opgaveevaluering og vejledning, hvor det er op til den enkelte rektor at tildele tid og økonomi til de forskellige aktiviteter – og op til den enkelte lærer (eller hvis der kan mobiliseres politisk vilje, faggruppe eller lærerværelse) at forhandle om sine egne forhold.

Desuden er der ikke længere nogen aldersreduktion (hvor lærere over 60 skulle undervise en smule mindre), mod til gengæld at være gået lidt op i løn, specielt for unge lærere.

Moderniseringsstyrelsen tillod sig endvidere den frækhed at følge op med et brev til de enkelte rektorer med et forbud mod at lave lokale kollektive aftaler.

Individualiseret

Resultatet er at lærernes arbejdsforhold er blevet individualiserede. Resultaterne bliver ikke lige slemme for alle lærere og på alle skoler, og for nogle kan de personlige fordele måske endda overskygge forringelserne.

Men i en situation hvor der ikke tilføres flere penge til undervisningen, er det nærmest umuligt at forestille sig, at der ikke også kommer nedskæringer, specielt når der samtidig er krav om lønforhøjelser.

Nogle skoler har allerede meldt om afskedigelser på denne konto, og under alle omstændigheder åbner ændringerne op for en logik, hvor der kan tages fra nogle for at gives til andre.

Dermed står kampen nu lokalt om at fastholde kollektive aftaler på de enkelte skoler (hvis økonomi kan være meget forskellig), og undgå at det bliver alles kamp mod alle.

OK 2013 OFFENTLIGE OVERENSKOMSTER

LØNNEDGANG



Regeringens finansminister Bjarne Corydon bliver kaldt Blå Bjarne. Tilnavnet har han selv skabt med sine politiske og ikke mindst bramfri angreb på SAS ansatte, skolelærere og andre som ikke har forstået nødvendigheden af at underlægge sig arbejdsgivernes behov om mere arbejde for mindre løn.

Jakob Nerup

De offentlig ansattes overenskomster er ingen undtagelse. Fra starten af dette års overenskomstforhandlinger dikterede regeringen med Blå Bjarne i spidsen at de der ikke ville være plads til lønstigninger eller forbedringer.

Tværtimod så skulle lønnen ikke stige, arbejdstidsaftaler smadres og tillidsrepræsenternes beskyttelse og antal voldsomt beskæres. En klar nyliberal dagsorden, hvor erhvervslivets top roste regeringen for at bane vejen for dem selv.

Ingen modstand fra fagtoppen

Forhandlingsforløbet var kort og udramatisk, idet fagbevægelsens topfolk fra starten havde opgivet at slås for lønnen. Den kollektive arbejdstid skulle lærerne selv slås for. Det enste fagtoppen stod fast på var at forsvare beskyttelsen og antallet af tillidsrepræsentanter.

Regeringen fik sikret minimale lønstigninger på 0+0,5 % for statens ansatte i 2013-2014. De kommunalt ansatte fik lidt mere, ca. 1+1 %. Med en inflation på 1,5 % så fortsætter reallønsnedgangen for de offentlig ansatte. Siden 2010 er reallønnen faldet med mere end 1 % om året og på den måde hjælper regeringen arbejdsgiverne i det private erhvervsliv med trykke lønnen.

Presset fagtop

Enhver faglig aktivist må spørge fagtoppen om hvorfor de igen accepterede lønnedgang uden modstand? Har fagtoppen opgivet at forsvare arbejderklassens løn- og arbejvilkår og er de enige med regeringens blå politik? Svaret er tvedelt.

På den ene side er fagtoppens klassiske reformisme bundet i klassesamarbejdets logik. Og det betyder at man grundlæggende accepterer krisens logik om at arbejderklassen skal spænde livremmen ind i krisetider. I øjeblikket har fagtoppen ingen vilje eller tro på at tingene kan ændres.

På den anden side er fagtoppen afhængig af medlemmernes opbakning og de er påvirkelige overfor medlemmernes pres. Det oplever vi helt konkret i øjeblikket med støtten nedefra til lærernes kamp for arbejtidsregler, hvor fagtoppen mod mod sin vilje har vær nødt til at stoppe overenskomstens godkendelse (mest symbolsk), fordi de menige tillidsfolk ønsker solidaritet med lærerne.

Regeringens primære formål til denne overenskomst har været at svække arbejderklassen gennem rallønsnedgang og et offensivt angreb på lærernes arbejdstid. Regeringen udnytter at selvtilliden til egen styrke er meget lav i den danske arbejderklasse, fordi frygten for arbejdsløshed er stor.

Og når arbejderklassen konkret ikke har noget eller nogen i toppen af fagbevægelsen (Dennis Kristensen fra FOA som en hæderlig undtagelse) som taler om at stå imod angrebene, så falder den kollektive selvtillid drastisk og den individuelle modstand bliver meget risikofyldt. Man skal ikke forvente at medlemmerne stemmer nej til overenskomsten, fordi det vil opleves som perspektivløst, når der ikke er et kampvilligt alternativ.

Men selvfølgelig skal rigtige faglige aktivister opfordre til at stemme nej. Hvorfor skal vi acceptere reallønsnedgang uden modstand, mens virksomhederne skal betale mindre i skat. Vi har ikke lod og del i regeringens blå politik.

Skal vi genskabe selvtilliden i arbejderklassen er en nej-stemme et lille skridt. Kan vi kombinere det med at bygge bevægelse omkring lærernes kamp, så kan skridtet blive stort.

Det mener vi

En redaktør takker af

Der er kommet ny redaktør og delvis ny redaktion på Socialistisk Arbejderavis. Vi vil starte med at sige mange tak til Anders Bæk Simonsen for et flot stykke arbejde med at løfte avisen til et niveau, som vi som politisk kollektiv kan være stolte af.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Den nye redaktion står nu med den opgave at skulle videreudvikle avisen. Vi står overfor den udfordring at lave en socialistisk, anti-kapitalistisk og aktivistisk avis mens det røde "alternativ" i regeringen har ødelagt de sidste illusioner om at de står for en anderledes politik end de borgerlige.

Denne avis advarede allerede før valget, at denne regering ville blive vores modstander. Men selv vi er blevet overraskede over med hvilken iver S, SF og R er i gang med at angribe deres egen base; nemlig de mest centrale dele af arbejderklassens velfærd og sikkerhed. Regeringens angreb stiller derfor utrolige store krav til den venstrefløj der er tilbage.

Hvordan bygger vi modstand? Hvad er det for svar, og i hvilken retning skal vi som socialister se? De, som er med til at demonstrere, protestere, organisere og sætte retning på kampen bliver stillet overfor mange nye spørgsmål. Helt konkret er spørgsmålet for mange aktivister, hvordan vender vi skuffelse til vrede og vrede til modstand?

Hvad er med i denne avis?

Denne avis vil forsøge at leve op til de krav, som angrebene og modstanden stiller til venstrefløjen. Vi vil forsøge at være aktivistens guide til mobilisering og mobiliseringens guide til sejr. Denne rolle har vi selv nogle svar på, men vi vil også forsøge at blive en avis, der får nogle af bevægelsens mange diskussioner ned på skrift og ud til flere.

Denne avis opfatter KL og regeringens angreb på lærerne som det mest centrale politiske spørgsmål for arbejderklassen og venstrefløjen. KLs angreb er, som de selv siger, et principielt spørgsmål, og derfor har de allerede nu varslet en stor-louckout. Men hvis arbejderklassen besvarer truslen om louckout med aktivitet og strejker kan angrebet ramme regeringen som en boomerang. omvendt hvis det lykkes KL at knække lærerene, vil andre grupper blive de næste.

SU-kampen er også central i denne avis. Ikke fordi angrebet er så stort, men fordi de studerende faktisk har reageret. Vi ser på vejen frem, problemerne og mulighederne i de studerendes bevægelse.

Ud over at komme rundt om Egypten, de arbejdsløse og Hugo Chavez, har denne udgave af Socialistisk arbejderavis noget som ingen andre kan tilbyde. Nemlig et helt tillæg om klassekampen og situationen i Grækenland, vel og mærke set indefra. 18 danske socialister har været på en hæsblæsende studietur til Athen, og de fire midterste sider i avisen er dedikeret til det håb og de advarsler, som aktivisterne har med hjem fra Grækenland.

Spred budskabet

Hvis du har kommentarer eller ønsker at bidrage med et læserbrev, så skriv til saa@socialister.dk Hvis du ønsker at sælge avisen eller selv blive aktiv så skriv til isu@soclialister.dk

Skuffelse skal gøres til vrede og vrede til handling - så kan regeringen stoppes. god læselyst.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H C Ørstedsvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jesper Juul Mikkelsen
Red. afsluttet den 9 marts 2013 ISSN 1600-2687

Egypten 2 år efter - modstanden fortsætter



Egyptisk politi affyrede vandkanoner mod stenkastende demonstranter foran præsidentpaladset, da oppositionen i februar samledes for at markere toårsdag for at have væltet diktatoren Hosni Mubarak.

Pernille Cauchi

Igennem de sidste to år, siden det som er blevet kaldt den Egyptiske Revolution, har der været voldsomme protester imod Mohamed Morsi og Egyptens største parti Det Muslimske Broderskabs Frihed og Retfærdighed, som har haft magten efter en snæver demokratisk valgsejr.

Systemet bevaret

I hele landet, men specielt i byen Port Said nær Suez kanalen, har der været strejker og protester. Broderskabet er under anklage for at have overtaget magten, men bibeholdt Mubaraks repressive system.

Demonstranterne kræver at Morsi opfylder revolutionens mål. I Suez har der været protester imod Morsis dekret om en undtagelsestilstand, der også giver militæret tilladelse til at foretage anholdelser.

Svaret fra en såkaldt Suez Ungdomsblok har været at organisere daglige demonstrationer fra udgangsforbuddets start i en klar afvisning af undtagelsestilstanden og »den ny diktator Mohamed Morsi«.

I Kafr el-Sheikh har hundredevis af minearbejdere stormet et lokalt regeringskontor. Der har været daglige protester i Kairo og i tekstilindustribyen Mahalla.

Man kan spørge om der overhovedet har været en revolution. Hvis man ser på situationen og forfatningen, som ledsaget af store folkelige protester blev tvunget igennem i efteråret 2012, har militæret bibeholdt både deres økonomiske magt og andre privilegier.

Der har tilsyneladende været en forhandling imellem Det Muslimske Broderskab og militæret om magtdeling. Forfatningen bibeholder således det meste af det værste fra det gamle system og tilføjer et lag af nye restriktioner, som kan bruges til at undertrykke individer og minoriteter i religionens navn.

Glemmer ikke sin styrke

Den økonomiske situation i Egypten, som importerer næsten halvdelen af sine fødevarer, har ledt Morsi til at forhandle med International Monetære Fond (IMF), om et lån på 4,8 mia. dollar.

Lånet vil kun kunne dække det løbende underskud og den gamle gæld. Men med lånet følger, som vi har set så mange andre steder i verden, massive nedskæringer for almindelige mennesker.

I Egypten kan regeringen forvente en massiv modreaktion fra befolkningen, som ikke har glemt deres styrke og kravene fra revolutionen. I et forsøg på at begrænse modstanden har regeringen foreslået en ny lov, som ifølge Human Rights Watch kraftigt begrænser retten til fredelig demonstration.

Situationen i Egypten bliver ofte fremstillet i den borgerlige presse, som om der er en polarisering med Det Muslimske Broderskab og andre religiøse partier på den ene side og den sekulære opposition på den anden.

Men polariseringen er i højere grad mellem almindelige mennesker på den ene side og magthaverne fordelt mellem militæret og regeringen på den anden. De fleste egyptere er ikke tilbøjelige til at søge reaktionære, religiøse løsninger.

Tværtimod har store dele af den egyptiske arbejderklasse socialistiske og venstreorienterede traditioner. Flere og flere egyptere går derfor igen på gaden eller strejker for at protestere imod undertrykkelse, arbejdsforhold og stigende priser.

Opbyg et revolutionært lederskab

Hele byer og lokalområder har vendt sig mod Broderskabet, fordi de føler sig forrådt og fordi den økonomiske politik forværrer deres liv.

Der er behov for at give modstanden mod Broderskabet en retning, således at kravene fra revolutionen om frihed, arbejde, uddannelse og social retfærdighed kan indfries. Landets primære koalition af oppositionspartier, Den Nationale Redningsfront har ikke formået at samle modstanden. Opbygningen af et revolutionært lederskab, som kan lede oppositionen og de kommende kampe er den store udfordring for Egypten.

Et lederskab som kan samle kræfterne blandt de uafhængige fagforeninger på fabrikkerne og på gaderne i lokalområderne og som prioriterer behovene fra millioner af fattige, studerende, arbejdere og bønder.

Samlede kræfter, som styrtede Mubarak, kan vælte Morsi og begynde opbygning af et alternativt Egypten, som igen kan inspirere hele verden.

Latinamerika

Revolutionens to ansigter

Hugo Chávez' død 5. marts giver anledning til at gøre status. Ikke kun over den "bolivariske revolution" i Venezuela – men over den række omvæltninger i Latinamerika, der de sidste 10-15 år har ændret det politiske verdenskort.

af Jørn Andersen

Hugo Chávez valg som Venezuelas præsident i 1998 var den første i en række, der symboliserede et opgør med Latinamerikas rolle som "USA's baggård". Mest kendt af de øvrige er nok Evo Morales i Bolivia (2005) og Rafael Correa i Equador (2007).

Oprør mod nyliberalisme

De kom til magten som følge af en voksende bevægelse fra midten af 1990erne mod en nyliberalisme, som i Latinamerika var specielt brutal – fra Mexico i nord til det sydligste Chile.

Fra "Caracazo"-oprøret i 1989 i de fattige forstæder i Caracas, Venezuela, til zapatisternes væbnede opstand i Chiapas, Mexico, i 1994. Fra masseprotesterne i Cochabamba, Bolivia, i 2000, som forhindrede Bechtel i at privatisere vandforsyningen, til oprøret i Argentina i december 2001. Og der var mange flere.

I Venezuela var det en massemobilisering blandt Caracas' fattige, der i 2002 stoppede et kupforsøg mod Chávez – og reelt satte gang i de sociale reformer.

Sociale reformer

De nye præsidenter har gennemført en række sociale reformer, som flere steder har ført til drastisk reduktion i børnedødelighed, ekstrem fattigdom og analfabetisme.

Det er kun i ringe grad sket ved at tage magten fra privat kapital, men ved at genforhandle fx olie- og gasselskabers koncessioner og beskatning.

Stigende priser på olie, gas, lithium osv. har givet indkomster til staten, hvor en del er brugt til sociale foranstaltninger. I fx Venezuela sker 67% af produktionen stadig i den private sektor.

Amerikanske multinationale er delvist erstattet af fx kinesisk, russisk eller iransk kapital. Latinamerika er stadig stor-leverandør af råvarer (olie, gas, kobber, lithium) eller landbrugsvarer (kød, soja, kaffe osv.) til verdensmarkedet.

Nu er der blot flere kapitalister om buddet i stedet for den ensidige afhængighed af amerikansk kapital. Store brasilianske og argentinske multinationale vinder også frem.

Konflikt

Konflikten mellem kapital på den ene side og mennesker og natur på den anden fortsætter.

I Bolivia har der fx i 2011 været massive protester mod bygningen af en motorvej gennem TIPNIS-"nationalpark og oprindelige folks område" – et af de sidste områder, der ikke er ødelagt af gas-udvinding og stor-landbrug, og hvor tusinder af småbønder lever af varieret landbrug.

Motorvejen skulle sikre brasiliansk soja-kapital og multinationale mine- og olie-selskaber let adgang til de brasilianske havnebyer.

Trods sine flotte erklæringer om at beskytte "Pachamama" (Moder Jord) støttede Morales i lang tid projektet. Først efter massive protester – der blev hårdt angrebet af Morales' politi – blev han tvunget til at sige nej.

Kapitalistisk stat

Dette billede er typisk. I såvel Venezuela som Equador er der slået hårdt ned på strejkende arbejdere eller folk, der har krævet beskyttelse af jord og vand.

De "nye præsidenters" dagsorden er uafhængighed af USA (og hurra for det). Men i stedet for et opgør med kapitalistisk udbytning af mennesker og natur har de styrket national og regional kapital – fx gennem ALBA-samarbejdet.

Latinamerikanske arbejdere og bønder har kun fået mere magt, når de selv har organiseret sig – som i de bevægelser, der som en sidegevinst bragte "de nye præsidenter" til magten.

Oprør

De "nye præsidenter" har været med til at svække USA's magt i Latinamerika. Men reel kontrol fra neden er der ikke tale om.

For at sikre mennesker og natur mod fortsat udbytning, må latinamerikanske arbejdere og bønder skabe deres egne masse-organisationer – uafhængigt af, og oftest i opposition til, de kapitalistiske stater, som de nye præsidenter står i spidsen for.

Tusinder af unge protesterede mod SU-reform

Torsdag den 28. februar samledes 8.000-10.000 studerende fra hele landet på Rådhuspladsen i protest mod regeringens varslede SU-reform. En reform med formålet at spare to milliarder kroner, der bruges på skattelettelser til erhvervslivet.

Kasper Pauli Pedersen



Mette Kramer Kristensen

Demonstrationen gik under paroler som bl.a. "Nej til SU-nedskæringer – vi er fremtiden". Fra talerstolen blev regeringen opfordret til at trække forringelserne tilbage, ud fra det markedsøkonomiske argument, at de unge er Danmarks råstof.

Dagen vidnede om, at mange unge kan mobiliseres hurtigt, da studenterbevægelsen kan samle folk på tværs af uddannelser. Det store spørgsmål er så hvordan kampen fortsættes, hvilket desværre ikke blev berørt fra talerstolen.

De lytter ikke

Desværre lytter regeringen kun til erhvervslivet, og derfor hjælper det ikke at give dem "gode råd" fra talerstolen. Hvis studenterbevægelsen skal have en chance for at bekæmpe denne reform, bliver den nødt til at vise sin styrke gennem store offensive protester og blokeringer af gymnasier og universiteter.

Fortsat kamp

Flere steder i landet har studerende gennemført blokader, besættelser af deres gymnasier og aktioneret på gaden. Det kendetegnende for disse udmærkede initiativer er, at de er isolerede og uafhængige af hinanden. Der er altså ikke en organiseret modstand, der kan udfordre regeringen.

Denne regering er ikke urørlig. En bredere kamp mod nedskæringer kan sætte den i skak. Det er begrænset, hvor mange store protester en regering kan ignorere. Noget tyder dog på, at de studerende har valgt at isolere kampen ved at reducere demonstrationen alene til SU-spørgsmålet.

Socialister bakker naturligvis elevorganisationernes ledelser 100 % op, når de kalder til kamp. Vi giver fuld credit og ros til DGS og DSF, når de vil slås, og vi arbejder loyalt side om side med elevorganisationerne for at gøre demonstrationer osv. så store og effektfulde som muligt.

Samtidig må vi dog sige, at når elevbureaukratiet trækker i defensiv retning, så rammer denne tilbageholdenhed os alle. Vi slås for at radikalisere flere og for at vinde. Så når de siger, at det ikke er politisk, så insisterer vi på at politisere. Og når de vil lukke aktivismen ned, så bakker vi op om fortsatte aktioner. Det er bl.a. derfor, vi som socialister organiserer os selvstændigt og så tager kampen om retningen indenfor organisationerne.

Kan vi stoppe angrebet?

Lige nu ser det ikke ud til, at toppen af studenterbevægelsen har tænkt sig at indkalde til nye store protester. Derfor kan betyde, at vi ikke vinder kampen mod regeringens SU-nedskæringer. Men samtidig kan vi konstatere, at SU-demonstrationen var både vellykket og udtrykte en vilje blandt de studerende, der kan bygges videre på. Man kan sige, at vi umiddelbart har tabt et slag, men stadig kan vinde krigen mod regeringens nedskæringer.

En del af noget større

Vi mener, at kampen for SU er en vigtig del af et generelt forsvar for hårdt tilkæmpet velfærd og ulighedsmindskende tiltag. Det er ikke "café-penge", men et grundlæggende element af hele arbejderklassens velfærd. En mere solidarisk tilgang vil samtidig gøre det tydeligere, at SU'en for mange familier faktisk gør forskellen om, der er råd til skolegang eller ej.

Fortsæt aktiviteterne

De mest aktive og kampvillige på de forskellige skoler, som var med til at få folk ud af klasserne og med på demo, skal mødes igen. SU-demoen skal ses som startskuddet på et højere aktivitetsniveau, og med lidt organisering kan aktivistiske netværk sprede sig fra skole til skole i Danmark.

Vi skal ikke glemme kravet om at forsvare SU'en, men vi skal tage kravet med i den bredere kamp imod regeringens angreb for derved at styrke både os selv og de grupper, vi kommer til at kæmpe sammen med.

Antikapitalistiske Elever og Studerende

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Anna Pihl fra det nystartede Antikapitalistiske Elever og Studerende. Initiativet stod bag den antikapitalistiske efter-demonstration til SU-demonstrationen d. 28. februar.

Jesper Juul Mikkelsen

Hvorfor lavede I demonstrationen ved SU-protesten?

De rige og magtfulde bruger den såkaldte økonomiske krise som påskud for at gøre levevilkårene for elever, studerende og andre dele af arbejderklassen så slemme som muligt.

Elever og studerende skal betale for skattelettelser til erhvervslivet selvom Mærsks overskud i 2012 kunne betale for 21 SU-reformer. Uligheden stiger og stiger. Vi synes, det er vores pligt at sige fra og skabe modstand fra neden.

Var demonstrationen en succes?

Der har ikke tidligere været en antikapitalistisk elev- og studenterorganisering i Danmark. Det er et perspektiv, som kampen mangler. Det handler ikke bare om at forsvare SU. Det handler om et bredere fokus. Om at skabe et mere lige og retfærdigt samfund.

Det er et perspektiv, vi ønsker at mobilisere på. Vores demonstration samlede flere, som aldrig har været i kontakt med den antikapitalistiske og aktivistiske venstrefløj. Det alene er en succes.

En af styrkerne ved vores demonstration var, at vi så hvordan folk udnyttede det at gå sammen på tværs af skoler og uden at kende hinanden til at deltage i diskussioner om hvad, vi skal gøre fremadrettet.

Den antikapitalistiske efterdemo var en god start.

Hvad vil I lave fremadrettet?

Vi indkalder til et stormøde d. 24. marts, hvor vi skal diskutere den fremadrettede modstand mod regeringens nedskæringer og klassekamp fra oven. Vi vil en inkluderende men direkte aktivisme og inviterer alle elever, studerende og allierede til en diskussion af et politisk og aktivistisk grundlag, samt fremtidige aktiviteter.

Vi synes, det er vigtigt at få flere med og starte en antikapitalistisk organisering som f.eks kan støtte op om lockoutede lærere.

Vores mål er ikke at pisse vores kammerater i elev- og studenterbevægelsen af. Men vi har intet problem med, at blive uvenner med socialdemokrater, topfolk eller virksomhedsledere. Dem har vi intet til fælles med og ser gerne, at de stopper udbytningen af almindelige mennesker. Det gør de ikke ved, at man spørger pænt. Magt er nemlig ikke noget man får, det er noget man tager!

Se mere på initiativets facebookside Antikapitalistiske Elever og Studerende.

SU protester bliver til lokal aktivitet i Bagsværd

Den 28. februar gik vi og mange af vores medstuderende på gaden for at demonstrere mod regeringens SU-forringelser.

August Bille Demescko og Mathias Rølle Graversen

Det var godt, at der var mange, der mødte op, men der er behov for, at vi bliver ved.

Hvis vi ikke arrangerer nye aktioner og holder gejsten oppe, glider kampen ud af folks bevidsthed, og den hidtidige indsats ender med at være spildt. Det er vigtigt at sørge for, at folk bliver holdt til ilden. Vi må arrangere nye demonstrationer, flere politiske tiltag og sørge for at holde debatten i live.

Vi må også holde for øje, at regeringens nedskæringer af SU'en ikke skal ses som et enkeltstående indgreb, men som endnu et i en række af mildt sagt ærgerlige tiltag.

Hvis SU-protesterne for alvor skal slå igennem skal vi forstå, at det er en del af et større billede. Når lærernes og en række andre faggruppers overenskomster bliver forværret, skal vi gå på gaden med dem, og deltage lige så aktivt i den del af debatten. Det er først når vi står sammen, at protesterne for alvor kan få en betydning. Sammen kan vi foretage politiske aktioner, der for alvor kan mærkes, og sammen kan vi præge den offentlige debat i en retning, der får folk til at se de egentlige problemstillinger.

En del af løsningen på disse udfordringer er at skabe netværk og debat. For at fremme debat og skabelse af netværk er vi en flok på vores gymnasium, som vil skabe et sådan forum.

Ideen er at samle en gruppe elever, der har lyst til at gøre noget ved den nuværende tilstand. Tanken er, at vi med tiden vil komme i dialog med lignende initiativer på andre gymnasier.

På den måde vil der bliver et netværk af aktive gymnasieelever, hvor der både vil blive skabt debat og handling. Vi har nemlig brug for et gymnasialt netværk, der i modsætning til DGS, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, tør tage stilling og indrømme, at kampen er politisk, og at den ikke kan vindes alene.

10.000 MISTEDE DAGPENGERETTEN I JANUAR OG FEBRUAR

Det viser en optælling fra a-kasserne og AK-samvirke. Direktøren for AK-samvirke spår at mere end 23.000 vil miste deres dagpengeret i første halvår af 2013. Når uddannelsesydelsen forsvinder 1. juli regner han med at 1.500 vil falde ud af dagpengesystemet hver måned.

Samtidig har Metals A-kasse undersøgt betydningen af akutjobbene for de udfaldstruede. Kun to af deres arbejdsløse medlemmer som ville miste dagpengeretten inden 1. juli har fået et akutjob (der har været opslået 231 akutjob på Metals område).

ANGREB PÅ KONTANTHJÆLPEN

D. 25 februar fremlagde regeringen sin såkaldte 'kontanthjælpsreform'. Udspillet er særligt rettet mod de unge under 30 år, og vejen er klar: de unge skal op af sofaen, ud og søge jobs.

De nuværende ydelser er differentieret mellem dem over og under 30 år, således at udeboende under 25 år nu kan få 6767 kr før skat, og for gruppen over 25 år er ydelsen takseret til 10.500 kr.

Nu vil regeringen sende et entydigt signal til de unge om tage sig gevaldigt sammen, og dette signal kommer til at koste meget dyrt. Særligt for dem over 30 år. I det barske udspil opererer man nu med et fast beløb for alle udeboende uddannelses- og jobparate under 30 år, og dette beløb er helt nøjagtigt på 5753 kr før skat!

Hvis man blot har en lille smule føling med nutidens leveomkostninger, så skal der ikke de store matematiske evner til at forstå, at et beløb på 5753 ikke rækker til langt. Det er vel nærmest valget mellem at få sit daglige måltid eller at kunne betale huslejen. En forudsætning for at være uddannelses- og jobparat må være, at man har det fornødne overskud til at ændre sit liv.

Det virker komplet uforståeligt, at en kraftig reduktion af kontanthjælpsydelse pludselig skulle motivere en masse unge til at springe ud i en masse udfordringer. Nok snarere tværtimod. I stedet bliver der skabt en ny, voksende underklasse af ekstremt fattige unge under 30 år, som må hutle sig igennem livet på den mest nedværdigende måde. Det er næppe de rammer der skal til, for at få de mange unge ud af deres fastløste situation!

En historie om unødvendig lønnedgang

På min arbejdsplads fik vi i vores afdeling for 2 uger siden et "tilbud" fra ledelsen: Gå 3000 kr. ned i løn om måneden. Bag kravet lå der både ideologisk propaganda og mere håndfaste trusler.

Krav om økonomisk ansvarlighed

For på den ene side var argumentet for lønnedgangen at virksomheden er i krise, og at vi måtte bidrage til at øge virksomhedens konkurrenceevne via denne lønnedgang.

Det er et argument man hører igen og igen, især i krisetider. Både på mange arbejdspladser hvor ledelsen mener, at det er arbejdernes ansvar at få omkostningerne ned. Og på samfundsplan, hvor ikke bare erhvervsfolk, men også politikere fra SF til DF og fagforeningsledere maner til besindighed i lønforhandlinger, med henvisning til landets konkurrenceevne.

Argumentet bygger på den løgn at vi, arbejderne, og ledelserne/virksomhedsejerne er i samme båd, og i fællesskab skal forsøge at udkonkurrere andre virksomheder og deres arbejdere.

Det klinger dog meget hult, når man igen og igen ser at det er de almindelige lønmodtagere der må holde for, mens direktører, bestyrelsesmedlemmer og aktieholdere forgyldes.

Der var meget få af mine kollegaer, der umiddelbart købte argumentet. Bagefter kunne de dog hurtigt se hvor hullet det var, da det kom frem at vores store lønnedgang ville spare virksomheden 1 promille af omsætningen lokalt, og kun 0,25 promille af hele koncernens omsætning.

Hvilket tydeligt illustrerer, at det ikke er vores relativt høje lønninger, der har bragt virksomheden i økonomiske problemer.

Fraværet af loyalitetsfølelse over for virksomheden er for mig meget glædeligt. Det svækker nemlig altid arbejdere både i en konkret kamp og som samlet klasse, hvis man accepterer præmissen om at skulle konkurrere med andre arbejdere om løn og arbejdspladser.

Løn og arbejde skal vindes på bekostning af ejerne og direktørerne, ved at stå sammen med andre arbejdere, uanset om de er arbejdsløse, arbejdere i en anden virksomhed eller i et andet land.

Truslen om at miste jobbet

Samtidig truede ledelsen direkte med, at hvis vi ikke frivilligt gik med på aftalen, ville de sætte lønnen hele 4000 kr. ned pr. måned. Og hvis vi satte arbejdsindsatsen ned eller på anden måde ændrede adfærd, ville de blot ansætte vikarer til at dække ind for den tabte produktion.

Heri lå også slet skjult, at de var klar til at erstatte alle dem, der ikke slog hælene sammen og arbejdede videre som før. Dette er med god grund noget mange var reelt bange for, da det er deres livsgrundlag der er på spil.

Men her er det vigtigt at påpege, at denne trussel vil være reel så længe ledelsen har styrke og selvtillid til at fortsætte med at true arbejderne ned i løn. Og så længe de ansatte ikke gør modstand, og gør det svært for arbejds-"giverne" at forringe forholdene, vil de have denne styrke og selvtillid.

På min arbejdsplads er der en meget ringe, næsten ikke-eksisterende, tradition for faglig kamp. Dette har da også betydet massive nedskæringer i løn og rettigheder gennem de sidste 4 år – næsten uden protester. Og da sammenholdet mellem de forskellige teams og afdelinger ikke er godt, virkede det i første omgang meget usandsynligt at det skulle blive muligt at gøre fælles modstand.

I første omgang var der også mange, der mente at vi var nødt til at acceptere lønnedgangen. Mange af dem var ganske vist rigtigt sure, men havde ikke bud på hvad vi kunne stille op. Idéen om strejke var meget fjern, og blev kraftigt afvist på de faglige møder.

Sammenhold og løftet stemning.

Men et par uger efter, med en masse snak og knap så meget arbejde, er det alligevel lykkes at få fælles fodslag i forhold til at give ledelsen noget modstand.

Efter et godt fagligt møde, hvor alle kunne komme til orde, og alle argumenter blev hørt og diskuteret, var der meget bred enighed om at vi fremover ville afvise at tage overarbejde. Dette er ikke nogen strejke, men, ligesom en strejke, er det med til at presse ledelsen på pengepungen.

Allerede nu, efter to dage, er vi langt bagud med ordrerne, og snart vil det blive nødvendigt at hyre dyre og ikke-oplærte vikarer til at supplere de fastansatte. Begge dele vil blive meget dyrt.

Vi er stadig sat ned i løn - dog lidt mindre end ved første "forhandling" - og kun meget få af kollegaerne vil høre tale om at udvide strejken for at lægge hårdere pres på vores modstandere.

Men set i forhold til, hvor opgivende kollegaerne var for blot to uger siden, er det meget opløftende at opleve hvordan der nu er meget bred opbakning til at lukke ned for det, der for virksomheden er så vitalt - overarbejdet.

Ikke bare i en måned eller to, men indtil vi får større indrømmelser.

Man har kunne mærke et stort løft i den kollegiale stemning – alle har en fornemmelse af at gør noget sammen og står sammen.

Jeg tror, det er usandsynligt at vi vinder den tabte løn tilbage, men med det styrkede sammenhold, så er jeg til gengæld sikker på at vi står meget stærkere i forhold til nye lønnedsættelser og eventuelle fyringsrunder fremover.

ADVARSLER OG HÅB FRA GRÆKENLAND



Grækenland er lige nu stedet, hvor EU's nedskæringspolitik er mest ekstrem. Det er stedet, hvor arbejderklassens modstand er mest udviklet. Et land, der har oplevet 28 generalstrejker på to år. Et polariseret samfund, hvor fascismen er en reel og fremvoksende trussel, men også hvor fabriksbesættelser og arbejderorganisering viser en stærk solidarisk organisering fra neden. Grækenland er 'stormens øje'.

I uge 7 tog 18 danske venstrefløjsaktivister til Athen for at blive klogere på den kapitalistiske krise og den modstand, der vokser frem fra neden. Socialistisk Arbejderavis var med.

Arbejderkamp i Grækenland

Klassekampen i Europa når netop nu sit mest avancerede niveau i Grækenland.

Bo Stefan Nielsen

Krisen er en kapitalistisk systemkrise, så der kæmpes ikke mindst for ethvert job i et land, hvor kapitalistklassen ikke investerer, men tværtimod trækker milliarder af euro ud af landet, og hvor der hver dag fyres hundreder af mennesker, og hvor ungdomsarbejdsløsheden er kravlet over de 61%.

Krisen og venstredrejningen i arbejderklassen resulterer for tiden i en lang række radikale arbejderkampe. Socialistisk Arbejderavis og faglige aktivister fra den danske venstrefløj har været i Athen og mødt nogle centrale aktører i disse kampe.

Angreb hele vejen rundt

Netop nu er det bl.a. angrebene på landets hospitalsvæsen, der fører til arbejderkampe blandt sygeplejersker, læger og andet hospitalspersonale. Også bankekspedienter og kontorpersonale strejker og aktionerer.

Folkeskole- og gymnasielærere, universitetsundervisere og studerende strejker og besætter som reaktion på regeringens totalangreb på offentlig undervisning, hvor 150 skoler står til lukning og 75% af statslig finansiering forsøges fjernet til fordel for privatisering af undervisning.

Nedskæringer og massefyringer rammer alle sektorer, og imens vi var i Grækenland forberedte venstrefløjen og fagforeningerne sig på generalstrejke den 19. februar - landets 28. i rækken siden krisens udbrud i 2008.

Militarisering af arbejdet som våben mod arbejderklassen

Da Socialistisk Arbejderavis mødte Metro-arbejdernes fagforening i Metro-depotet et stykke uden for Athen, var det et par uger siden, at en strejke på niendedagen havde fået en brat ende ved en regulær magtdemonstration af staten.

Antonis Samaras er formand for Metroarbejdernes Fagforening, som organiserer over 1500 arbejdere. Og i øvrigt medlem af det venstreradikale parti Antarsya. Han og de mange faglige kammerater, der var mødt op for at fortælle os om deres kamp, fortalte om årsagerne til strejken, der blot var den seneste i en række siden fyringerne af 280 kolleger i 2010.

Metroarbejderne er de seneste år blevet udsat for angreb efter angreb, ikke mindst i form af enorm lønnedgang. Antonis, der er en af dem med længst anciennitet, tjener nu blot 1000 Euro om måneden - de fleste andre må klare sig med 800.

Alle bonusser og helligdagstillæg osv. har de også stjålet. På to år havde metroarbejderne oplevet en lønnedgang på 70% fortæller fagforeningsfolkene os. Og vi taler her om et land, hvor der ikke er statstilskud til børnepasning og sundhed.

Arbejd eller ryg i fængsel

En tidlig morgen mødte politiet op på over 1300 metroarbejderes bopæle med en skriftlig ordre fra myndighederne om, at regeringen havde taget en særlig lov fra Juntadiktaturet i brug for at tvinge de strejkende tilbage på arbejde.

Budskabet: at unddrage sig at arbejde er det samme som at desertere fra hæren og straffes med 5 års fængsel!

Et par tusinde demonstranter havde den morgen, trods politiets forsøg på at forhindre det ved at lukke hovedvejene inde fra Athen, stillet op foran portene til depotet, hvor de i fagforeningens orange farver og med røder faner forgæves havde forsøgt at holde det kampklædte politi ude ved at danne en menneskeekæde.

Altsammen foran pressens rullende kameraer. Men, kommenterer fagforeningsfolkene, venstrefløjens parlamentsmedlemmer mødte ikke op. Venstrefløjens lederskab var fraværende og derfor blev staten den stærkest den morgen.

Solidaritet fra neden

Metroarbejdernes er oppe imod en massiv massemediehetz som systematisk lyver om de reelle forhold hos metroarbejderne. På vores møde med arbejderne blev det flere gange gentaget: "tro ikke på medierne, de lyver om vores situation"

Men metroarbejderne er langt fra knækkede. Sammen med buschefførernes faglige organisering har man vedtaget sin egen lov. Billetkontrollørerne i metroer og busser nægter at udskrive bøder til folk uden jobs. Er du arbejdsløs, så kører du 'gratis'. Den slags tiltag viser i et lille billede hvilken magt der ligger gemt i arbejderklassens organisering.

Fortsættes på side 8

Arbejderkamp i Grækenland

Fortsat fra side 7

Arbejderkontrol

Vio.Me. er en stor fabrik i Thessaloniki, der producerer byggematerialer. De ansatte havde indtil januar ikke fået løn i halvandet år, og arbejderne besluttede sig for at tage sagen i egne hænder. Besættelsen er den seneste i en række arbejderbesættelser af virksomheder i Grækenland, og ligesom tidligere lignende aktioner, er der stor opmærksomhed for sagen på venstrefløjen langt ud over Grækenlands grænser.

Socialistisk Arbejderavis har talt med aktivister på den græske venstrefløj, herunder SEK (Internationale Socialisters søsterparti), som er en del af Antarsya, for at danne os et overblik over hvad, det er der foregår på Vio.Me.

For det første er arbejdernes beslutning om at genåbne virksomheden et positivt skridt. Men det åbner også samtidig en diskussion om hvad arbejderkontrol egentlig er for noget. Antarsya roser skridtet, da det konkret viser for resten af arbejderklassen, at arbejderne kan genåbne de lukkede virksomheder.

Det, som arbejderne på Vio.Me. gjorde, var imidlertid ikke at besætte virksomheden, men derimod at starte en helt ny virksomhed op, hvor arbejderne er de nye "aktionærer" eller bosser. Samme historie som i Argentina efter statsbankerotten i 2001.

Der rejser sig nogle spørgsmål, som arbejderne er nødt til at tage stilling til: Hvad vil der ske, hvis arbejderne får at vide, at de må undvære lønudbetaling fordi, der ikke er nogen penge? Hvordan kan man have en fabrik, der fungerer som socialistisk virksomhed indenfor det kapitalistiske systems konkurrence?

Fælles kamp baner vejen for arbejdermagt

For det andet er kontrollen over produktionen nødt til at være hele arbejderklassens kontrol. På arbejdernes stormøder argumenterer fabrikkens mange Antarsya-medlemmer for at Vio.Me. må være forbundet med andre arbejderes kampe, men der er en del uenigheder med det kommunistiske flertal.

Giannis Koutras, som er medlem af SEK og er valgt til delstatsregeringen i regionen, konkluderer: "Vi har ikke brug for 'øer af socialisme', vi har brug for kontrollen over al produktion og økonomi. Hvilket betyder, at målet for arbejderkontrol over alle de virksomheder, der lukkes (pga krisen, red.) er nødt til at følges med nationalisering af bankerne, med afvisningen af gælden og udtrædelse af EU og euroen."

Arbejderkontrol over virksomhederne kan kun lade sig gøre som en del af et større antikapitalistisk program med fokus på arbejderklassen for hele samfundets interesser og behov. Derfor må kampen på Vio.Me. ikke blive isoleret, men derimod forbindes med resten af arbejderbevægelsens kampe.

Imod privatiseringer, imod lukninger af fabrikker og offentlige arbejdspladser, for gennemtvingelse af nationaliseringer og arbejderkontrol med alle de vigtige dele af økonomien.

Udfordringer og muligheder for den græske venstrefløj

Ved parlamentsvalgene i 2012 kunne grækerne sætte deres kryds ud for tre venstreorienterede partier. Kommunistparti KKE, venstrefløjsalliancen Syriza og det venstreradikale Antarsya. Partierne fik tilsammen hele 33% af stemmerne!

Bo Stefan Nielsen



Syrizas sejr, stalinisterne i krise og mytteristerne på gaden

Venstrefløjens parlamentarisk helt store vinder blev Syriza (27 % af stemmerne), der blev landets andetstørste parti, ikke mindst på bekostning af det socialdemokratiske PASOK's kollaps. Ligesom Enhedslisten blev Syriza dannet som en paraply af venstrefløjspartier og først forud for parlamentsvalget 2012 blev det et egentligt parti.

Syriza rummer 13 partier, der spænder politisk fra SF-lignende 'demokratiske socialister' over eurokommunister til maoister og venstreradikale. Partiets fremgang har været enestående på den europæiske venstrefløj de senere år.

Antarsya klarede ikke spærregrænsen. Partiets 1,2 % ved valget er et udtryk for et tilvalg af Syriza på parlamentarisk niveau mere end det er et fravalg af Antarsya. På gaden, er Antarsya en anderledes ledende kraft.

Der hedder det internt (lidt drillende) på venstrefløjen i Grækenland, at "den ene procent styrer de 30 procent". Ligeledes har Antarsya dannet sig en solid base i studenterbevægelsen, hvor de har flertal. Og måske vigtigst af alt har partiets antikapitalistiske program fået opbakning i dele af fagbevægelsen.KKE, det gamle stalinistiske kommunistparti, havde op til valget erklæret, at de ikke ville et samarbejde med andre dele af venstrefløjen (og kaldte "det reformistiske" Syriza for "hovedfjenden"!), blev halveret, da titusinder af stemmer fravalgte partiets sekteriske enegang til fordel for Syrizas fornyende venstrefløjsprojekt.

En mulig arbejderregerings store udfordringer

Syriza ser her snart et år efter valgene ud til at have fået endnu større opbakning og bliver i måling efter måling største parti ved et nyt valg. Et valg i utide er bestemt en mulighed, da PASOK-ND-regeringen har stadig sværere ved at regere. Syriza forbereder sig på at tage magten og har lagt sig fast på en to-sidet strategi.

For det første vil partileder Alexis Tsipras genforhandle gælden. Syriza ønsker at dele gælden op i 'en legitim' og 'en illegitim gæld' og håber derigennem, at Angela Merkel og den europæiske finansverden vil acceptere en nedskrivning af gælden. For det andet ønsker de at underlægge bankerne en grad af statslig kontrol. Der er dog en del intern uenighed i partiet om disse to spørgsmål.

En Syriza-politiker udtalte f.eks. under valget i juni, at man ville nationalisere banker, der har fået statslån, men siden sælge dem igen. Andre har talt om nationaliseringer efter en 'Chavéz-model', hvor der ydes kompensation efter markedsværdi.

Kommer Syriza til magten, vil manges håb været rettet mod dem. Men det vil være en regering, der har lagt en strategi om at ville genforhandle, og det kræver jo, at dem man ønsker at forhandle med er villige til det. Hvis ikke, hvad gør man så?

Bryd med EU og bryd med gælden

Syrizas forhandlingsstrategi er ikke det eneste svar fra venstrefløjen. Den mere radikale venstrefløjs organisation Antarsya kritiserer Syriza for, at partiet ikke tør sige EU og euroen imod, og i stedet søger efter såkaldte 'løsninger' gennem forhandlinger med kreditorerne.

I Antarsyas program kræves der, anderledes radikalt, et rent brud med EU, og der formuleres en række systemoverskridende krav for arbejderklassen, som enhver regering, der har som mål at administrere systemet, må afvise.

Antarsya taler om to former for bankerot: en styret fra EU og IMF, hvilket vil betyde, at Grækenlands befolkning vil komme til at lide endnu mere under de store privatiseringsbølger og tyveri af alt hvad, der har værdi.

Antarsyas alternativ er en bankerot styret bunden af samfundet med arbejderklassens overtagelse af de mest centrale institutioner og arbejdspladser for at forhindre de massive lukninger af fabrikker og de riges kapitalflugt.

Civilsamfund eller arbejderklassen?

Allerede nu forsøger Syriza via opbygningen af en organisation ved navn 'Solidaritet For Alle' at skabe et stærkere civilsamfund. Socialistisk Arbejderavis talte med Georgia, som er medlem af Syriza og en ledende aktivist i organisationen.

Hun forklarede os, at dette landsdækkende netværk forsøger at koordinere de forskellige former for selvorganisering, der er dukket op særligt siden 2009, typisk initiativer, der udspringer på kvartersniveau.

På denne måde organiseres tjenester og varer uden om markedet, f.eks. sociale apoteker, fødevarefællesskaber, der springer mellemled over, aktivisthuse der tilbyder retshjælp, folkekøkkener, sproghjælp og endelig 'tidsbanker'. Altså at imødekomme de basale sociale behov, som staten ikke længere garanterer samt at øge den kollektive handlen ved at aktivere mennesker om fælles mål og beslutninger og skabe en fælles forståelse af behovet for solidaritet.

Pointen med projektet er dels at pege på de aktører, der er ansvarlige for elendigheden og gøre elendigheden til et samfundsproblem, og dels at aktivere til fælles handlen fra neden. På den måde er der også tale om en form for solidaritet, der adskiller sig fra filantropi og hattedameri. Filantropi gør intet for at anspore til reel forandring for dem, man hjælper, men fastholder dem i stedet i passivitet og almisser.

Et spørgsmål om lederskab

Det at Syriza så målrettet investerer, både tid og økonomiske midler (hvert af partiets medlemmer af parlamentet betaler 20 % i "partiskat" til SFA), i dette projekt skal ikke kun ses som et svar på tiltrængt solidaritet her og nu under krisen. Georgia forklarede os, at der også er tale om en forberedelse på modstand i nabolagene mod kapitalistklassens angreb i form af økonomisk sabotage på en kommende arbejderregering.

Projektet er ikke blot sympatisk og smukt, det er hamrende vigtigt og udviklende for almindelige menneskers subjektive klasse- og selvopfattelse.

Men en så stor satsning på civilsamfundet skal samtidig i høj grad ses som et udtryk for partiets endnu manglende opbakning på arbejdspladserne. Det er stadig - trods parlamentarisk nedsmeltning - i overvejende grad PASOK, og dernæst KKE, der er dominerende på arbejdspladserne.

Den faglige dominans er dog de sidste par år blevet udfordret i enkelte sektorer af Antarsya. Men ikke af Syriza, der måske skal danne en 'arbejderregering' inden for få år, og muligvis snart, når den politiske krise fører til regeringens fald. Hvad være er, er at Syriza ikke har en ligeså ambitiøs og storstilet plan for at opnå den nødvendige opbakning på arbejdspladserne som deres civilsamfundsstrategi, imens de undskylder den manglende tilstedeværelse i fagforeningerne med PASOK og KKE's lederskab.

Historien har vist os, at det er på ar-

bejdspladserne, at arbejderklassen vinder. At lægge hovedfokus på civilsamfundet i stedet ligner noget, vi har set før. Vi har set det ved Occupy, de spanske Indignados, den egyptiske revolutions kampe om bydele og pladser.

Vi har set det herhjemme med Kirkeasyl og besatte huse; hvis statsmagten først sætter sig det for, er det simpelthen muligt (dog ikke altid populært) at nedkæmpe sådanne civile organer, hvis man ikke har arbejderklassen med. Aktivisterne får en masse heroiske tæsk, men taber under alle omstændigheder.

At vinde opbakning på arbejdspladserne

Når metro-arbejderne og el-forbundet har taget Antarsyas antikapitalistiske program til sig og står bag disse hardcore krav, og opbakningen generelt breder sig til trods for PASOK's og kommunisternes dominans, så er det et udtryk for, at Antarsya rammer lige ind i den radikalisering, der foregår i arbejderklassen: krav om brud med EU og om ekspropriering under arbejderkontrol er udtryk for en tro på arbejderklassens formåen. Der ses efter et revolutionært lederskab.

Enhedsfront

Revolutionære socialister må gøre sig til en del af den større bevægelse, der ruller over Europa, men bevare egen politisk identitet. Det handler ikke om at konkurrere mod Syriza, når Antarsya bygger egen organisation. Det handler om kæmpe sammen med Syrizas medlemmer og dem, der stemmer på dem, og således forbinde sig med arbejderklassen, immigranterne, de studerende, de fattige og alle, der nægter at betale for kapitalismens krise.

Der er behov for enhedsfront med alle der vil slås. Men ikke mindst er der behov for et revolutionært parti, der ikke gør sig illusioner om EU og om at kunne administrere indenfor systemet, men som hele tiden søger at flytte hegnspæle i klassekampen frem mod det endelige opgør med kapitalismen.

(Billede: Metroarbejderne får overragt indsamlede støttemidler)









ANTARSYA

Antarsya betyder direkte oversat 'mytteri' og er et akronym for 'Den venstreradikale antikapitalistiske front for omstyrtelse'.

Antarsya er en alliance , der i 2009 blev dannet efter de 3 uger med store uroligheder der opstod efter et overlagt politimord. Organisationen består af 10 partier og organisationer på den yderste venstrefløj.
Antarsyas antikapitalistiske program

1. Omgående opsigelse af låneaftalen og alle relaterede betingelser og planer for tilbagebetaling.
2. Anerkend ikke gælden. Gældseftergivelse og betalingsstandsning.
3. Bryd med systemet og med euroen / EU.
4. Nationalisér banker og selskaber uden kompensation under arbejderkontrol.
5. Omgående lønstigninger og højere pensioner! Annuller flad skat og øg beskatningen af kapital.
6. Forbyd fyringer. Fuld beskyttelse af de arbejdsløse. Nedsæt arbejdstiden og reducer pensionsalderen.
7. Ekspropriér hundredvis af lukkede fabrikker og underlæg dem arbejderkontrol.
8. Lever billige fødevarer af god kvalitet gennem landbrugskooperativer, fattige og middelstore bønder - uden mellemmænd and stor-producenter.
9. Løsningen er en stærk venstrefløj, der kæmper for et brud med systemet og for den anti-kapitalistiske revolution!

Politisk gadekunst

Athen er en by som i høj grad er præget af oprør. Mange besatte huse og besatte cafeer hvor alt overskud går til politiske formål. Også murerne i Athen bærer præg af en stor politik bevægelse. Her får du et lille indblik taget af Casper T.K. Nielsen som var med i Athen.

Ingen platform til fascisme!

Inden vi tog til Athen var vores forventning, at vi ville se fascister på hvert gadehjørne, at vi skulle passe på ikke at tage alene hjem om natten, og at vi i det hele taget skulle holde lav profil.

Sonja Andersen Lange og Anne Andersen Lange

Dette var ikke en ubegrundet frygt – Golden Dawn (GD) har overfaldet flere, og deres medlemmer og tilhængere har sågar dræbt immigranter om natten. Ved valget i 2012 kom GD ind i parlamentet med 7% af stemmerne - og 50 % af politistyrken stemte på fascistpartiet! Så man skulle tro, at de ville være fremtrædende i gadebilledet. Dette var dog ikke tilfældet.

Vi blev kun gjort opmærksomme på fascisterne via protester i gadebilledet – antifascistiske plakater, street art og demonstrationer var mangfoldige. Dermed ikke sagt, at de ting vi hører herhjemme ikke er reelle. Men modstanden er lige så reel – og større end fascisterne er – endnu.

Dem vi talte med i Grækenland vurderede de aktive, fascistiske støtter (mange af dem gadesoldater) til at være på et par hundrede personer. Så støtten til fascisterne er indtil videre størst i stemmeboksen. Dog er der mange, der ikke bekender sig som direkte støtter til GD, men som bevæger sig i periferien og er støtter af deres idéer.

Krisen som grobund

Fascismen vokser pga. krisen, ligesom det var tilfældet i 1930'erne. Det er det gældende billede over hele Europa. Det græske GD havde kun 0,3% af vælgernes opbakning i 2009 – nu er de steget med næsten 7 procentpoint på kun tre år.

Siden slutningen af 2. Verdenskrig indtil 90'erne har de fleste europæiske ledere ellers afvist at samarbejde med partier på den yderste højrefløj og taget klart afstand fra deres politik. Dette er ikke længere tilfældet.

I de sidste årtier har de europæiske regeringer indført love, der har kriminaliseret asylansøgere, immigranter, og andre minoriteter. Argumentet: "Vi har ikke råd til at sikre ægte grækeres velfærd, når vi også skal tage os af immigranternes børn", er simpelt og let forståeligt, og på trods af usandheden i det, er det let at trænge igennem med.

Statsracismen betyder ikke, at regeringen er fascistisk – for det er den ikke. Men den racistiske politik og retorik gør det modsatte af at marginalisere den ekstreme højrefløj og gør det dermed muligt for fascisterne at krybe ud af deres niche og op på den bredere politiske bane.

Hvordan slår man fascisterne?

Grundlaget for en succesfuld antifascistisk kamp, er at man bliver enige om, at fascister og fascistiske idéer ikke skal have nogen platform.

Historien viser, at hver gang fascister har fået succes i et lokalområde eller uimodsagt har talt offentligt, bliver det efterfulgt af et spor af frygt, organiseret vold og trusler om vold.

Derfor er det af yderste vigtighed, at hver gang fascisterne stikker hovedet frem – enten i form af demonstrationer, møder, eller oprettelse af et kontor - så bliver de mødt med en massiv protest eller blokade.

Dette er ikke en opgave, venstrefløjen kan stå for alene. Hvis man skal kunne slå fascisterne, må man organisere bredt. I Grækenland har der været stor succes med at organisere antifascisme på arbejdspladser og i lokalmiljøet.

Dette er vigtigt af flere grunde. For det første er det vigtigt, at man skal kunne samle store masser, hver gang fascisterne stikker hovederne frem. Men det er også vigtigt, at der er nogen klar med modargumenter, når de letkøbte, racistiske idéer, der danner grobund for mere ekstreme, fascistiske idéer, bliver fremført på caféen, i kantinen på arbejdspladsen, i bussen eller andre steder. Der skal være mange, der kan sige fra, når argumenter om at problemerne stammer fra de nederste dele af samfundet – og i stedet pege opad og bredere, til en generel systemkritik.





Solidaritet eller Frit Fald

- en bevægelse med perspektiver



Det startede med en fælles koordineret aktion, hvor jobcentre rundt omkring i landet fik besøg af en flok engagerede aktivister, som ville sætte fokus på det alarmerende antal dagpengemodtagere som stod til at ryge ud af systemet ved årsskiftet. Solidaritet eller Frit Fald har efterfølgende vokset sig til et større landsdækkende netværk, hvor protesterne kan samle sig under et.

Af Stefan Falk Petersen

Med udviklingen af dette netværk, står det umiddelbart klart, at der er potentiale for en organiseret, udenomsparlamentarisk mobilisering.

En mobilisering, som kan sætte en alternativ, solidarisk dagsorden. Solidaritet eller

Frit Fald har ligeledes det langsigtede perspektiv, at man i den daglige kamp kan skabe alliancer på tværs af arbejderklassen, og dermed påvirke såvel styrkeforholdet som arbejdernes bevidsthed om at der findes en alternarnativ, samfundspolitisk dagsorden

De første fikspunkter

Det første stormøde i SEFF blev afhold d. 26. januar, hvor den generelle dagsorden var kritikken af dagpengereformen og organiseringen af de arbejdsløse.

Men det blev samtidig gjort klart, at flertallet på mødet mente at det var nødvendigt at tænke en solidarisk bevægelse bredere end dagpenge og arbejdsløshed.

Hva' nu?

Der er ingen tvivl om, at det stigende antal arbejdsløse og deres vilkår er et fuldstændig centralt omdrejningspunkt i det nuværende, politiske billede.

Det er en dagsorden, som mange arbejdere umiddelbart støtter op om, fordi de ved at arbejdsløshed kan ramme enhver. Derfor giver det absolut mening, at SEFF forsøger at presse fagforeningerne til at organisere de arbejdsløse, og dermed tage et langt mere offensivt standpunkt i forhold til de arbejdsløses vilkår.

Brede alliancer

Spørgsmålet er så bare, hvordan de arbejdsløse kan presse regeringen og i sidste ende slå nedskæringerne tilbage? Arbejdsløse kan åbenlyst ikke organisere en storstrejke, og derfor er det nødvendigt at de arbejdsløse burger deres organisering til at alliere sig med de øvrige arbejderes kampe, hvis de arbejdsløses kamp skal have den fornødne slagkraft. Denne organisering kræver en gensidig forståelse af de forskellige kampe, og at man udviser generel solidaritet imellem arbejderne.

De arbejdsløses kamp er også de aktionerende lærers kamp, da alle arbejdere, uanset de står inden eller udenfor arbejdsmarkedet, er underlagt de samme undertrykkende vilkår. Det er afgørende, at SEFF også udviser en generel vilje til at solidarisere sig med alle der går til modstand,

En stærk solidarisk bevægelse kan være med til at bryde med myten om, at de enkelte arbejdere kæmper for isolerede kampe, og at arbejdere og arbejdsløse har modstridende interesser. Solidaritet, fordi ingen kan vinde alene.

Enhedslisten ved en korsvej

Hvad er Enhedslistens svar på de voldsomme angreb, der de seneste 18 måneder er regnet ned over arbejdsløse, studerende, syge?

Jørn Andersen

Og hvad er Enhedslistens svar på den dybe vrede og mistillid i arbejderklassen til en regering, som man for 18 måneder siden håbede ville stå for en ny politisk kurs efter 10 år med VKO, og som EL i lang tid kaldte "vore venner i regeringen"?

Det er de spørgsmål, som Enhedslistens årsmøde i bededagsferien (26.-28. april) skal prøve at svare på.

Succes?

Tilsyneladende går det godt for EL: Over 10 pct. i meningsmålingerne – dobbelt så meget som SF og halvt så meget som Socialdemokraterne.

For mange tidligere (og nuværende) socialdemokrater og SF'ere er EL "det sidste håb" efter de enorme svigt, man har oplevet fra S og SF.

Enhedslisten er blevet et betydningsfuldt parti med næsten 10.000 medlemmer.

Det er langt fra det 2-3%-parti, man var indtil november 2010, hvor S-SF's støtte til point-systemet for udenlandske ægtefæller for første gang fik mange til at se, at S-SF var i gang med at galopere til højre.

S-SF-højredrejning

Jo mere valget nærmede sig, jo tydeligere blev det, at S-SF ikke ville indfri de manges håb om en anden politik – og jo mere gik EL frem.

Det eneste sted, man tilsyneladende ikke havde læst situationen, var paradoksalt nok i EL's ledelse.

Her havde man giftet sig med tanken om en "rød blok", der skulle føre en ny politik – og hvor EL skulle være dem, der sikrede, at det skete.

Fejlslagen strategi

Allerede for et år siden – på EL's årsmøde i 2012 – stod det klart, at det ikke ville ske.

SRSF's angreb på fleksjobbere og førtidspensionister, den droppede betalingsring osv. havde bøjet i neon, at regeringen ville lave politik med de borgerlige, ikke med EL.

EL's parlamentariske strategi – at "trække regeringen til venstre" – var slået fejl. Og værre: Der var ingen plan B. På årsmødet i 2012 var EL's ledelse helt uden svar på, hvad man nu skulle gøre.

Zig-zag-kurs

Det seneste år har EL ført en zig-zag-kurs: I juni – efter regeringens skattereform med Venstre – erklærede Johanne Schmidt-Nielsen: "Vi er ikke længere støtteparti" – og EL sprang op på 13 pct. i meningsmålingerne.

Det forhindrede imidlertid ikke EL i – mod en mindre pose penge til de dagpengetruede – få måneder senere at stemme for den strammeste nedskæringsfinanslov i mange år.

EL havde ifølge Johanne Schmidt-Nielsen "fejllæst den parlamentariske situation". Men man var ude af stand til at drage konsekvensen: At stemme Nej til en finanslov, der langt ind i S og SF blev set som et svigt af alt det, der havde fået folk til at stemme på dem.

Byg modstand

EL har stadig ingen plan B – selvom den ligger lige for: At kaste kræfterne ind i at bygge protester, demonstrationer, strejker mod regeringens angreb uden for det parlamentariske cirkus.

Regeringens angreb vil fortsætte: SU, kontanthjælp og – for første gange i denne og den forrige regerings levetid – angreb på en stor arbejdergruppe, nemlig lærernes arbejdstidsregler.

Disse angreb kan ikke stoppes parlamentarisk. De kan kun stoppes ved at lære af fx græske, spanske og portugisiske arbejdere og studerende: Gennem protester, demonstrationer og strejker.

Ingen svar fra Ø

Desværre er der ikke meget, der tyder på, at EL's årsmøde kommer til at udstikke en anden kurs. På årsmødet er der afsat meget kort tid til at diskutere EL's aktuelle politiske udfordringer.

I stedet skal tiden bruges på at diskutere kommunalvalg, EU-valg – og et principprogram, som højrefløjen i EL ønsker at trække i en klar ikke-revolutionær retning.

Udfordringer

Den venstrefløj, i og uden for EL, som ikke tror på de parlamentariske lyksaligheder, står lige nu med 3 vigtige udfordringer:

1. At fortsætte kampen i EL mod den parlamentariske overfokusering – og for at EL skal kaste kræfterne ind i at bygge udenoms-parlamentarisk modstand mod regeringens angreb.

2. At fortsætte med selv at bygge modstand – ikke kun i i kampagner som "Solidaritet eller frit fald", men især på skoler og arbejdspladser, og i fagforeninger og uddannelsesorganisationer.

3. At styrke opbygningen af en aktiv organisation af revolutionære socialister, der kan forbinde den konkrete modstand på enkelt-områder med et politisk perspektiv om at vælte den kapitalisme, der er årsagen til de mange angreb.

Den dybe krise, de reformistiske partiers fallit og EL's manglende politiske perspektiv gør alle 3 opgaver mere end påtrængende.

DERFOR ER SOCIALISTISKE IDEER NØDVENDIGE

Solidaritet i arbejdskampe er vigtigt, men ikke nok. Kampene rejser ofte spørgsmål, hvor solidaritet ikke er et tilstrækkeligt svar.
Denne artikel er et genoptryk fra 1995, hvor Ri-Bus-strejken mod privatisering af busdriften i Esbjerg stod i frisk erindring.

Mange aktive arbejdere vil være tilbøjelige til at vende politiske partier ryggen. Det er forståeligt, at mange opfatter de to store arbejderpartier, Socialdemokratiet (S) og Socialistisk Folkeparti (SF), som partier, der ikke er specielt interesseret i eller måske er direkte fjendtlig overfor arbejdskampe.

af Charlie Lywood

De hylder en opdeling mellem det, de kalder den politiske og den faglige kamp. Den politiske kamp for at ændre samfundet foregår i folketinget. Det er en parlamentarisk kamp om stemmer og deraf følgende indflydelse på lovgivningen. Den faglige kamp er fagforeningernes kamp for at sørge for tålelige vilkår for arbejderklassen, mens den parlamentariske kamp står på.

Disse partiers perspektiv om socialisme er reduceret til, at nogle få S- og SF-politikere og fagforeningsbosser klarer ærterne. Det er "socialismen fra oven", hvor nogle få politikere indfører socialisme på vegne af arbejderklassen.

Men den strategi har aldrig ført til socialisme. Den betyder i realiteten, at politikerne har glemt deres perspektiv om socialisme og er blevet administratorer af kapitalismen i stedet for dens banemænd. Som administratorer og økonomisk ansvarlige for den kapitalistiske økonomi angriber de arbejderklassen i stedet for at beskytte den. Det betyder, at der blandt arbejdere opstår bitterhed og antisympati mod de partier, der skulle være arbejdernes allierede.

Det kan derfor ikke undre, at der især i perioder med mange strejker og protester kan vokse ideer frem imod politiske partier. Ideer om, at solidaritet blandt alle arbejdere er nok til at sejre.

I nogle perioder, fx i årene før og under 1. verdenskrig, førte de ideer til, at der blev dannet organisationer, som kaldte sig syndikalister (ordet syndikat betyder fagforening). Specielt i Spanien, Frankrig, USA og til dels i Storbritannien og Skandinavien havde sådanne organisationer indflydelse blandt de mest aktive arbejdere. Syndikalisterne kom dog hurtigt til kort, da 1. verdenskrig brød ud. De havde fornægtet den politiske kamp og hyldet solidaritet blandt arbejdere mod arbejdsgiverne som måden at bekæmpe kapitalismen på. Men de havde ingen ideer om, hvordan arbejderklassen kunne bekæmpe deres egne krigsførende stater.

Den russiske revolutions sejr i 1917 viste en anden vej. Det største russiske socialistparti – bolsjevikkerne med Lenin i spidsen – havde sejret, fordi de forbandt kampen for bedre levevilkår med kampen for socialisme. Bolsjevikkernes slogans var "Brød, fred og jord", men også hvordan det kunne opnås: "Al magt til arbejderrådene". Med andre ord skulle arbejdermagten indfri det russiske folks krav om fred og retfærdighed. Og det gjorde den.

Den russiske revolutions sejr inspirerede millioner af arbejdere verden over. Ideer om revolution, arbejdermagt, internationalisme og nødvendigheden af revolutionære organisationer til at bære disse ideer ind i arbejderklassen var udbredte. Både reformistiske og syndikalistiske ideer blev fortrængt for en stund.

Desværre betød den russiske revolutions nederlag til Stalins kontrarevolution, at de revolutionære ideer næsten blev fordrevet ud af historien. Stalins arvtagere i de forskellige kommunistiske partier verden over gentog socialdemokraternes opdeling af den faglige og politiske kamp.

Eksempelvis i Danmark i dagene omkring påsken 1985. Her oplevede hundredtusinder af arbejdere, at de havde magten over samfundet. En ti dage lang generalstrejke betød blandt andet, at TV og radio gik i "sort", færgerne sejlede ikke, fabrikkerne stod stille, offentlige kontorer var øde. Årsagen til balladen – den konservative Schlüter-regering – var handlingslammet. De håbede på, at socialdemokraterne under Anker Jørgensen kunne få folk i arbejde igen, men han blev pebet ud. Så prøvede de socialdemokratiske fagforeninger at få folk tilbage til arbejdspladserne. Igen uden held.

Det var Danmarks Kommunistiske Partis (DKP) opfordring til at gå i arbejde igen, som fik folk til endeligt at opgive kampen. De skulle stille lønkrav og ikke gå efter regeringens afgang. Deres strategi om en arbejderregering mellem S og DKP ville falde til jorden, hvis strejkerne forsatte og bragte regeringen til fald. DKP mente, at Socialdemokratiet ville støtte den borgerlige regering, hvis den var blevet presset yderligere af de strejkende arbejdere. For DKP betød det mindre, at arbejderklassen ville have stået meget stærkere under en eventuel socialdemokratisk ledet regering, hvis det var arbejdernes egen aktiviteter, som havde væltet dens forgænger.

I dag i 90'erne, med kapitalismens uløselige problemer, er arbejderklassens velfærd og tryghed igen under konstant angreb. Heldigvis har mange arbejdere reageret imod angrebene. Dette årti har derfor oplevet mange forskellige arbejdskampe. De mest fremtrædende har været slagteriarbejdernes kamp mod fire dages ugen, sygeplejerskernes kamp for bedre lønninger, pædagogernes kamp mod nedskæringer, SAS arbejdernes kamp mod fyringer, skraldemændenes kamp mod politiske fyringer og Ri-Bus chaufførernes kamp mod forringelser som følge af privatiseringer. Men der har været et hav af andre kampe.

Mange arbejdere har erfaret, at de kan vinde, hvis der er omfattende solidaritet fra andre arbejdspladser. Ri-Bus konflikten er et godt eksempel. Uden omfattende solidaritet kunne chaufførerne ikke have holdt ud så længe. Det vil uundgåeligt føre til tanker om, at solidaritet mellem arbejdspladserne alene er nok til at bekæmpe arbejdsgivere.

Men solidaritet mellem arbejdspladser kan ikke fjerne roden til, at konflikter som fx Ri-Bus kan opstå. Det kan heller ikke erstatte politiske ideer om hvordan konflikter kan vindes.

Socialistisk Arbejderavis har i Ri-Bus konflikten fra starten argumenteret for massive blokader som det bedste middel til at bekæmpe Ri-Bus. Vi har også rettet skytset mod fagforeningsbosserne, fordi de ikke støtter chaufførerne økonomisk og ikke mobiliserer deres medlemmer. Socialdemokratiets rolle som passiv tilskuer til arbejdsgiverens brutale metoder mod chaufførerne er blevet understreget. De argumenter er ikke altid populære og har ikke nødvendigvis opbakning blandt alle chaufførerne, men de er, hvad der skal til for at vinde konflikten.

Selv i relativt små og lokale arbejdskampe er der politiske spørgsmål, som skal besvares. Syndikalister vil negligere de politiske spørgsmål, men de bliver ikke besvaret ved at negligere dem.

Det er derfor, at Socialistisk Arbejderavis bliver solgt blandt strejkende arbejdere, eller hvor der er demonstrationer mod nazister eller A-bomben. Avisen er med til at plante revolutionære socialistiske ideer i arbejderklassen. Ideer som handler om aktuelle kampe, og om hvordan kampene kan vindes og forbindes til en generel kamp mod kapitalismen og for socialisme. I Socialistisk Arbejderavis er der side om side med kampen mod Ri-Bus, ideer om hvordan nazisterne bekæmpes, kampen mod A-bomben, historien om 1968 og hvorfor studenter kan starte en revolutionær bølge.

Ideer som ikke bare efterplaprer de mennesker, de skal solidarisere sig med, men udfordrer deres eventuelle fordomme og forhåbentligt bibringer en dybere forståelse af sammenhængene i den kaotiske verden, som vi lever i.

I dag er der mange socialister, der gentager den syndikalistiske og reformistiske opdeling mellem faglig og politisk kamp. De siger, at revolutionære ikke skal "belære" arbejderklassen. Men hvis ikke arbejderne får socialistiske ideer, beholder de blot deres borgerlige ideer, selv om de har været ude i arbejdskampe.

Der er i dag ved at blive skabt forskellige netværk af faglige aktive. For eksempel blandt sygeplejersker, skraldemænd, postarbejdere, buschauffører og telekommunikationsarbejdere. Netværkene er i opbygningsfasen og er tit underlagt fagforeningskontorerne, men de er de fremtidige organisatorer af endnu større arbejdskampe og oprør, end vi hidtil har set.

Syndikalisternes holdning om at holde politik og specielt parti politik ude af arbejdskampe er farlig for arbejderklassens kommende kampe. Derfor er det socialisters opgave at blande sig i arbejdskampe og argumentere for socialistiske ideer.

Den herskende klasse er velorganiseret både ideologisk og som klasse. Den har staten, regeringen og fagforeningstoppen på sin side. Det er Ri-Bus konflikten et godt eksempel på. Arbejderklassen består af de mange og er derfor potentielt stærkest, men uden socialistiske ideer og socialistiske organisationer kan den ikke vinde de afgørende sejre.

STALINS STRØM AF BLOD

På 60-årsdagen for den russiske diktator Josef Stalins død, ser Ian Birchall tilbage på hans liv, og hvordan hans politik belastede den socialistiske idé i årtier frem.

Oversat fra Socialist Worker af Anna Wolf Kristensen.



Millioner sørgede over Josef Stalins død i 1953. Nu, over 20 år efter Østblokkens kollaps, har han kun en lille håndfuld beundrere tilbage.

Til stadighed bruges hans havn og handlinger til at drage idéen om socialistisk revolution i tvivl. At fortælle sandheden om Stalin, er en del af arbejdet med at definere vores vej til socialisme.

Zar-tidens Rusland var et barsk samfund, som var kendetegnet af massiv fattigdom og tendenser til autoritær tænkning. Stalins person var derfor i høj grad et resultat af særlige, sociale omstændigheder

På det tidspunkt var Ruslands arbejderklasse ny og radikal. Det lykkedes for Vladimir Lenin og Bolsjevikpartiet, der organiserede et betydeligt mindretal af arbejderne, at vinde støtten fra et flertal af denne klasse til revolution for at gøre en ende på det kapitalistiske styre i Rusland. Det er i løbet af denne proces, at Stalin melder sig ind i partiet. Han avancerer snart til en ledende stilling, men i modsætning til Lenin var han ikke teoretiker. Og i modsætning til Leon Trotskij, der var formand for den revolutionære Skt. Petersborg-sovjet (arbejderråd) under 1905-revolutionen, var Stalin ikke en masseleder.

Revolutionen bryder ud igen i 1917, da arbejdere tog magten og dannede sovjetterne. Her var Stalin ikke en iøjnefaldende skikkelse, og han taler kun for arbejderne ganske få gange. Han synes ikke synderligt godt om den uforudsigelighed, der prægede stormøderne, og han foretrak at begrave sig i partiapparatet.

Under den barbariske borgerkrig, der fulgte efter revolutionen, stormede de bedste arbejdere fra sovjetterne til fronten for at forsvare revolutionen. Tusindvis af dygtige aktivister døde som følge af det.

I disse svære år, anerkendte Lenin Stalins talenter og gav ham opgaver, hvor effektivitet og brutal håndhævelse af autoriteten var en nødvendighed for at forsvare revolutionen. Men i 1922 skrev den døende Lenin sit berømte Testamente, hvor han advarede de andre bolsjevikiske ledere: ”Kammerat Stalin har, efter at være blevet Generalsekretær, ubegrænset autoritet koncentreret i sine hænder, og jeg er ikke sikker på, om han altid vil være i stand til at bruge den autoritet med den nødvendige forsigtighed.”

Mangelfuld analyse

Mange hævder, at den russiske revolution uundgåeligt førte til Stalins rædsler. Dette er en mangelfuld tilgang til historien; et forsøg på at finde en simpel forklaring på en kompleks, historisk proces.

Stalin havde fremsat den nye politik om “socialisme i ét land”. Mens hele Lenins strategi havde været baseret på håbet om, at revolutionen hurtigt ville sprede sig mod vest, talte Stalin nu for, at verdensrevolutionen var udsat på ubestemt tid.

Sovjetunionens opgave var i stedet at industrialisere sig selv. I 1931 advarede Stalin: ”Vi er 50 eller 100 år bagefter de højtudviklede lande. Vi må indhente denne distance på 10 år. Enten gør vi det, eller også bukker vi under.” Logikken var simpel. Sovjetunionen blev nødt til at modernisere landets økonomi, og være forberedt på at konfrontere de vestlige magter i en eventuel, militær konflikt.

Industrialiseringen i lande som Storbritannien havde ødelagt millioner af arbejderes liv. Men at gennemføre denne proces i løbet af et par årtier, frem for et århundrede, ville betyde en ufattelig grad af brutalitet. Det var en kontrarevolution på en hidtil ukendt skala. Den arbejdermagt, der havde opbygget revolutionen, blev udskiftet med en ny, herskende klasse. Hvad der var opstået, var kapitalisme i en ny form - statskapitalisme. Den forekom meget forskellig fra den traditionelle model, men var meget lig denne i forhold til udbytningen af arbejderne.

Den såkaldte ”planøkonomi” havde intet at gøre med en socialistisk demokratisering af økonomien, men fremsatte blot en række mål for en hurtig industrialisering. Ofte under et forfærdeligt ressourcespild.

Tusindvis af partimedlemmer blev udrenset og henrettet, hvilket åbnede muligheder for ambitiøse, unge bureaukrater kom til. Hvilket ofte var folk, der ikke havde spillet nogen rolle i revolutionen og ikke havde nogen fornemmelse for dens idealer. Disse blev Stalins mest ivrige støtter.

Stalins politik havde en katastrofal indflydelse på den internationale bevægelse. Det blev meget tydeligt, da de tyske kommunister afviste at lave en enhedsfront med socialdemokraterne, hvilket gjorde det muligt for Hitler at tage magten.

Lige før Anden Verdenskrigs udbrud, lavede Stalin en ikke-angrebspagt med Hitlers Tyskland. Kommunister rundt om i verden, som havde deres partier i rollen som de mest beslutsomme modstandere af fascisme, var forfærdede. Tyske kommunister, der havde søgt tilflugt i Sovjetunionen, blev udleveret til Hitler. Hele manøvren var dog nyttesløs, og Hitler brugte pagten som en forsinkende taktik i forhold til en invasion af Sovjet

Den 5. marts 1953 døde Stalin. Nikita Khrusjtjov, som vandt kampen om at blive hans efterfølger, holdt bare tre år senere en tale, hvori han tog afstand fra Stalins kriminelle handlinger. På trods af fordømmelserne, fortsatte versioner af stalinismen i årtierne frem.

I 1956 så hele verden tanks fra den såkaldte sovjetiske arbejderstat knuse arbejderråd i Ungarn. Tusinder af kommunister forlod deres partier, ofte for at danne nye organisationer dediкeret til ægte socialisme.

Stalinisme giver et dystert billede af, hvad socialisme ikke er. Men de tidlige år sovjetterne og traditionerne hos dem, der gjorde modstand mod Stalins opstigning til magten, ofte med deres liv som indsats, giver os en vision, der kan inspirere og uddanne os.

Strejkerne i Kina er så udbredte at de ikke kan stoppes

En bølge af arbejderkampe gør livet svært for magthaverne i Kina. Og ifølge den tidligere fagforeningsaktivist Han Dongfang er der nu for mange strejker og utilfredse arbejdere til at myndighederne kan undertrykke det.

Han Dongfang blev smidt ud af Kina for 20 år siden som en konsekvens af sit arbejde med at starte den første uafhængige fagforening under opstanden på Den Himmelske Freds Plads i 1989.

“Så det virkelige spørgsmål er hvad der ville ske hvis myndighederne forsøgte at undertrykke disse krav? Hvis det skete ville Kommunist Partiet i sandhed putte deres magt i fare… Det er en ting at undertrykke studerende og systemkritikeres krav om demokrati som Partiet gjorde i 1980’erne, det er noget ganske andet helt at undertrykke kravene om ordentlige leveforhold fra hundredemillioner af arbejdere tre årtier senere i år 2013”.

Læserbrev

Europas ledere tager jer ikke seriøst!

Overalt i Europa råber befolkningerne på forandring, overalt efterlyses modet til at skabe et Europa til glæde for den brede befolkning. Men politikerne nægter at høre jeres klager, de fortæller jer løgne om mådehold, de fortæller jer at, i må skære ned på jeres hverdag.

De fortæller os at der ikke er plads til omsorg for samfundets svageste. De vender jer mod hinanden med løgne om dovne sydeuropæer, de fortæller ikke sandheden og hele historien. Aldrig før har det europæiske demokrati været under så kraftigt angreb! De europæiske ledere blander sig i hinandens valgkamp for at påvirke resultatet i en fortsat imperialistisk retning.

Man er allerede på gaden i syden, hver anden unge er allerede arbejdsløs. Hvor mange mere skal lide? Mens vores ledere fortæller os at vi er dovne, at VI skal vise mådehold, at VI skal skære ned! NU ER DET NOK. GØR OPRØR! Støt ikke disse løgne mere. Sydeuropæerne er ikke dovn, og vi er ikke ligeglade.

Europæisk solidaritet! Råb Europas ledere op, fortæl dem at de ingen berettigelse har til at sidde hvor de gør. De har mistet vores mandat, de har mistet folkets opbakning, nu bør de også miste magten!

Jonas Madsen

Enhedslisten og overenskomstkampen:

”Ingen skal efterlades på perronen”

Med KTOs støtte-erklæring til lærernes kamp mandag den 4. marts skete der et dramatisk skift, som må have sendt rystelser ikke bare ind i KL-, men også ind i regeringstoppen.

Hans Jørgen Vad

Der er langt fra situationen i Påskestrejkerne i 1985, hvor en massestrejke havde potentialet til at vælte den borgerlige Schlüter-regering, men ikke desto mindre anes konturerne af en konfrontation af helt andre dimensioner end vi så både ved ”Gærstrejken” i 1998 og de offentligt ansattes strejker i 2008.

Enhedslistens rolle?

Hvor stiller det Enhedslisten, som på godt og ondt er et produkt at den politiske nedsmeltning, vi så kort efter? For allerede i 1987 måtte VS forlade Folketinget, som det tidligere var sket med DKP.

Først og fremmest må vi konstatere, at det aldrig er lykkedes at opbygge den faglige styrke, som kendetegnede venstrefløjen i de tidlige firsere, hvor der var et velorganiseret lag af tillidsfolk, både på det private og det offentlige område. At de ikke er lykkedes skyldes både ændrede objektive forhold, men reelt også manglende vilje. Fx var det først i 2009 at årsmødet – mod HB-flertallets indstilling – vedtog opbygningen af faglige netværk.

Enhedslistens Lærernetværk

Det er så heldigt, at der netop på lærerområdet har været arbejdet så systematisk med dette, at det efter EL-normer kan kaldes velfungerende. Der er 40-50 aktive, lokalmøder, halvårlige landsmøder og 550 lærere modtager regelmæssigt nyhedsbrevet. Men skal på ingen måde overvurdere styrken i dette, da der kun er få aktive tillidsfolk og næsten ingen på kredsbestyrelses-niveau. Men det er nu en gang situationen, og det er her ud fra vi må arbejde.

Den politiske rolle

Og specielt i en situation med så dynamiske potentialer som denne, kan et organiseret netværk få langt større betydning end normalt:

Dels ved vores klare forståelse af, at det ikke kun er lærernes kamp, men gælder alle fagforeninger – noget som breder sig lige nu. Og at det er en kamp, der kan vindes, som kun få troede for en måned siden. Organiserer vi derefter, har vi gode muligheder for reelt at forankre os – når tusinder kastes ud i kamp. Ikke kun blandt lærere, men også på andre områder.

Enhedslisten som fagforeningernes parti

Vi står i dag i den enestående position, at Enhedslisten er det eneste parti som blot nogenlunde repræsenterer holdningerne hos fagbevægelsens græsrødder – fra skattereformer til SU og dagpenge. Det giver kæmpe muligheder, men også et kæmpe ansvar. Et ansvar for at vise politisk lederskab og opbygge et organisatorisk alternativ. Her peger pilen kraftigt på folketingsgruppen, som har en medieplatform, som ingen andre dele af Enhedslisten. Plus en stab på over 30 ansatte, som kan gøre en markant forskel, hvis viljen og evnerne er der.

Især hvis vi kan fastholde Marx´ 1848-løfte om, at vi ”har ingen interesser, der ikke også er hele proletariatets interesser”. Eller oversat til nudansk: ”Ingen skal efterlades på perronen” – heller ikke de udstødte grupper, som fagbevægelsen i årevis har sviget!

Ung hjemløs og på kontanthjælp er en farlig cocktail i dagens asociale Danmark

Alle midlertidige opholdssteder for hjemløse melder alle pladser besat, stor søgning og lange ventelister. Desuden meldes om en relativt ny og stærkt bekymrende tendens: at de hjemløse bliver yngre (gennemsnitsalder 21 år) og sander til på opholdsstederne, som gennem 1-2 år bliver til ”permanente” boliger.

Dorthe Nielsen

Ifølge SFI var der i 2011 på landsplan 1002 unge hjemløse mellem 18 og 24 år, mod 633 i 2009, dertil kommer en gråzone og ukendt antal af ”sofasovere”.

Udsatte

De unge, som sander til på herberge for hjemløse, med fare for permanent hjemløshed, er særligt udsatte unge.

De er vokset op i fattige familier, ud og ind af børnehjem, der er ikke tænkt på at blive skrevet op til bolig. Der har mest været kaos, ingen kontinuitet i følelsesmæssige relationer, men mange opbrud og en dagligdag præget af her og nu overlevelse. Ofte er kontakten til familien afbrudt eller meget beskeden. Det samme gælder kontakten til jævnaldrende.

Så de unge er både uden forudsætninger og netværk, som kan hjælpe dem ud af hjemløsheden. Mange af de unge, som har levet stigmatiseret det meste af deres liv, har desuden problemer med kriminalitet, vold, psykiske diagnoser, dårlig skolegang og forskellig slags misbrug.

En anden stor gruppe udgøres af unge flygtninge eller indvandrere. De er kommet til landet som store børn, med eller uden familie, de har set og oplevet forfærdelige ting under krig og ekstrem fattigdom. De oplever ikke at høre til nogen steder og afslutter folkeskolen med dårligt resultat og en klar fornemmelse af at være anderledes og stigmatiseret.

Fattigdomsydelser

Hverken boligmarkedet, arbejdsmarkedet eller uddannelsessystemet er gearet til disse unge. De kan ikke indgå i eller opfylde de krav, der er omkring rammer og regler. De kan ikke opfylde adgangskrav, kan ikke følge med i undervisningen (det bliver ikke bedre af at unge tvinges til uddannelse, som skal speedes igennem til hurtig afslutning), de har ikke lært de sociale koder, så der opstår tit konflikt omkring dem, fordi de reagerer atypisk på ”almindelige situationer”.

Den såkaldte røde regering lovede at fjerne fattigdomsydelserne - det gjorde de så også til dels - men ungeydelsen på kontanthjælp for unge mellem 18 og 25 år blev ikke afskaffet.

Det gør den heller ikke i det nye oplæg til kontanthjælpsreform – den udvides til 30 år, og der indføres nye fattigdomsydelser for andre grupper (det sker også på sygedagpengeområdet). Det betyder, at unge skal leve for 6767 kr. før skat om måneden. Det er stort set en umulighed at få en bolig i København, som kan betales med så få penge.

Opbygger gæld

Det er dyrt at leve på gaden, der er ikke noget der hedder madplaner, storindkøb og andre gode sparemåder, og der skal betales husleje på herberget, der skal bruges penge til transport, medicin og misbrug. Alle ting koster det samme som for andre, og kan umuligt dækkes af ungeydelsen.

Så oveni alle de andre problemer oparbejder unge hjemløse ofte en bundløs gæld, som bliver endnu en forhindring for at få egen bolig.

Men så er der jo velfærdssystemet – her tager de vel hånd om de unge – med en relevant og helhedsorienteret indsats, som tager højde for den unges samlede behov?

Tidligere var en socialrådgiver tovholder, indsatsen var helhedsorienteret og tog udgangspunkt i respekt for den unge, tillid og motivation. Men nu er systemet delt op i adskilte områder, ingen er tovholder, en ung kan have mange forskellige personer med forskellige uddannelsesbaggrunde.

Indsatsen bygger på, at job (som ikke er der, heller ikke med uddannelse) kan løse alle problemer, på mistillid, på beskåret økonomi og på tvang. Selv kontanthjælpen fratages i kortere eller længere perioder, som en del af metoderne til at få den unge til at rette ind.

Alt dette har meget alvorlige konsekvenser for en stor gruppe unge, men der er ingen tvivl om, at det ikke bekymrer den nuværende regering synderligt.

Dét der er vigtigt er den sidegevinst, de forhold har for alle dem som er i arbejde: nemlig frygten for arbejdsløshed, og det der er værre. Konsekvensen er at forværringer af arbejdsbetingelser og lønnedgang accepteres. Denne polarisering af samfundet er dybt alvorlig, for det er en vej hvor, der kun bliver flere hjemløse, flere der bliver arbejdsløse, flere der mister dagpenge og forsørgelsesgrundlag, der er ikke plads til at være anderledes, der skal rettes ind og ydes, ellers….

Solidaritet på tværs af køn/ikke køn, arbejde/ikke arbejde, bolig/ikke bolig, uddannet/ikke uddannet, det at kunne yde efter evne og nyde efter behov – at ingen skal stå uden for fællesskabet - er mere end nogensinde højaktuelt.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København

Møderne foregår i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, kl. 19.00.
Kontakt Jesper (6168 3616).

Torsdag den 14. marts: mødefri pga. kriseseminar lørdag den 16. marts.

Torsdag den 21. marts: Det arabiske forår.

Torsdag den 28. marts: Venezuela efter Chavez.

Torsdag den 4. april: Danskernes Parti og anti-fascistisk kamp.

Torsdag den 11. april: mødeemne ikke fastlagt.

Odense

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00.
Kontakt Jens (2426 8023).

Torsdag den 14. marts: Café møde i Ungdomshuset kl. 20 - Europæisk aktionsdag mod krisepolitikken.

Torsdag den 21. marts: Cafémøde og film i Ungdomshuset kl. 20.00 - Et år efter ”Århus for Mangfoldighed”.

Onsdag den 27. marts kl. 19.00: Irak - 10 år efter

Onsdag den 3. april kl. 19.00: OK13 - lockout og solidaritet.

Onsdag den 10. april kl. 19.00: Hvordan bekæmper man social dumping?

ISU Odense holder også studiekreds. Er du interesseret, så kontakt Jens på 24268023.

Århus

Møderne foregår i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, kl. 19.30.
Kontakt Jesper (2729 3549).

Midtjylland

Kontakt Kasper (6019 0217).

Advarsler og håb fra Athen - Grækenland indefra.
Den 13. april kl. 15.00, pædagoguddannelsen i Ikast, Bøgildvej 10, 7430 Ikast.

ANDRE AKTIVITETER

København

KRISESEMINAR I IS KØBENHAVN
Lørdag 16. marts kl. 13.00, Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34 (2 min. fra Chr. havn Metro).

13.00 Kan lærerne vinde kampen om arbejdstiden? Indledning ved Lene Junker, folkeskolelærer og aktiv i Danmarks Lærerforening

14.45 Venstrefløjens krise og socialisters svar Indledning: Jørn Andersen, IS/U

16.00 Vi hygger over en kop kaffe (eller øl)

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION









SEJR I KAMPEN MOD NAZISTERNE

Demonstrationen mod Stop Islamiseringen Af Danmark (SIAD) den 23. februar var endnu et vundet slag mod nazismen og en klar sejr for den antifascistiske bevægelse. Men hvis vi skal blive ved med at vinde, så skal vi mobilisere bredere.

Sonja Lange, foto Mette Kramer Kristensen

AFA (Antifascistisk Aktion) havde indkaldt til en moddemonstration mod SIAD, der havde proklameret, at de i kølvandet på mediestormen om chikane mod jødiske børn, ville demonstrere ned gennem Nørrebrogade.

Godt 200 personer mødte op til moddemonstrationen og flere forskellige organisationer på venstrefløjen var repræsenteret, herunder bl.a. folk fra AFA, SUF og IS.

SIAD havde allieret sig med personer fra miljøet omkring Danmarks Nationale Front og gjorde det dermed tydeligt for alle, at de ikke blot er en dybt racistisk organisation, men også nazistisk. Der var ca. otte personer fra SIAD og 12 personer fra miljøet omkring Danmarks Nationale Front.

Vi var mange flere end dem, og der er ingen tvivl om, at larmen fra lydvognen, vores kampråb samt folks medbragte klokker, fløjter trompeter og banjoer, gjorde, at nazisternes møde blev forstyrret. Og ingen i København var i tvivl om, at de var nazister – og at de ikke var velkomne.

Det var klart en sejr i dag. Vi grinede nazisterne ud af byen og gik derefter en sejrsrute tilbage til Blågårds Plads. Det er vores gader, vores København – ikke nazisternes. Det slog vi fast i dag.

Men hvis vi skal bruge denne dag til andet end at glæde sig over vores fine indsats, så må vi spørge os selv: hvad kan vi gøre bedre næste gang? For der bliver en næste gang. Fascismen vokser i hele Europa og det kan den også gøre her – hvis ikke vi kæmper imod!

Indsatsen i dag var god, fordi nazisterne ikke var flere end de var. Men det er vigtigt, at vi bliver ved med at være mindst ti gange så mange som dem, hver gang de viser sig. Derfor er det vigtigt at mobilisere bredt til antifascistiske demonstrationer.

Så vi skal vinde argumentet om vigtigheden af den antifascistiske kamp på vores arbejdsplads, vores studie, på jobcenteret, i vores fagforening og i vores lokalområde. Det er vigtigt, at vi får flere med i kampen mod nazisterne, så de aldrig nogensinde får en platform.

Småborgerlige feminister arrangerer:

Endnu en 8. marts om kriminalisering af prostitution

For 6. år i træk reducerer "8. marts initiativet" kvindernes kampdag til et spørgsmål om at bekæmpe prostitution gennem lovændringer.

Christine Bergen

Mener folkene bag virkelig at det vigtigste spørgsmål for kvinder i dag er prostitution?

Hvor er fokus på de massive nedskæringer i de typiske "kvindejobs" i den offentlige sektor? Uligelønnen? Nedskæringerne i velfærden som lægger større byrder på kvinderne? De dårligere forsørgelsesmuligheder for enlige mødre uden for arbejdsmarkedet? Og hvad med den skjulte hverdagssexisme?

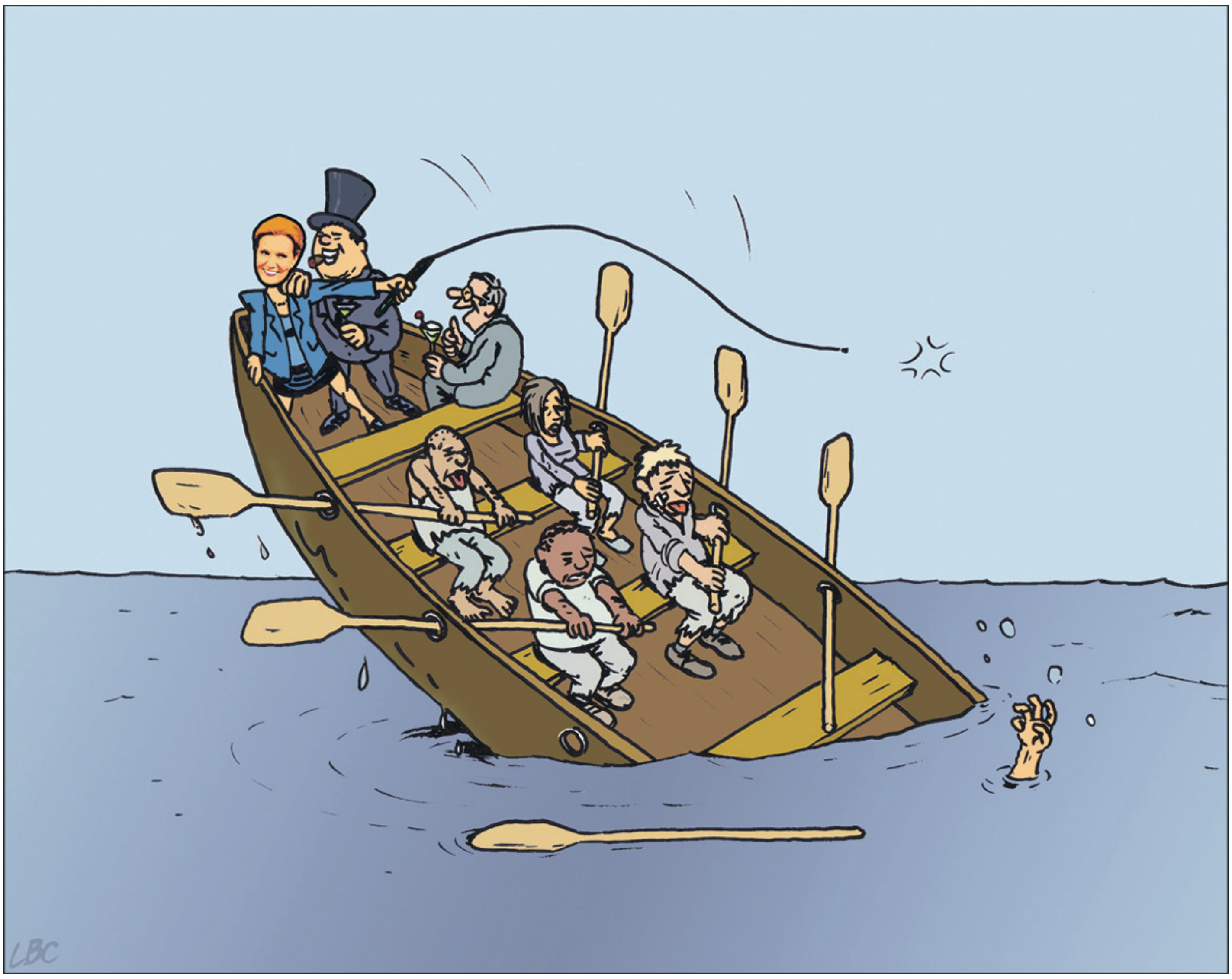
I 1970'erne samledes kvinder under parolen "Kvindekamp er klassekamp!". Denne parole bygger på en forståelse af at kvindekampen føres gennem modstand mod de samfundsmæssige forhold, der skaber ulighed, både mellem 'mand og kvinde' og 'fattig og rig'.

8. marts initiativets krav om at ulovliggøre sexindustrien vil gøre den mindre synlig, men samtidig skabe en meget mere farlig hverdag for de prostituerede.

Kvinder i dag har meget at kæmpe for, og i den forbindelse kan vi ikke bruge 8. marts initiativet til noget som helst! 8. marts initiativet gør kampdagen både tandløs og asocial.

Det er nødvendigt at genopfinde kvindekampen og 8. marts.

Socialistisk Arbejderavis



Vi er alle i samme båd

Regeringen er svag - vi kan vinde

Den 28. februar spillede regeringen og KL lockoutkortet som næste træk i deres masterplan for at svække de faglige organisationers indflydelse og sikre gennemførelsen af den blå krisepolitik.

Lene Junker

Alle 50.000 medlemmer af Danmarks Lærer Forening, De Frie Skolers Lærerforenings 10.000 medlemmer, Uddannelsesforbundets medlemmer, som er lærere ved ungdomsskoler, sprogskoler, professionshøjskoler og lærerne på Sosu-skolerne, blev lockoutet med virkning fra 2. april.

Regering og KL har truet med både lockout og regeringsindgreb i lang tid. Kun Gymnasielærernes Fagforening lod sig skræmme og underskrev en aftale. Alle andre fagforeninger stod fast.

OK13 i hårdknude

Heller ikke lockoutvarslet har svækket fagforeningerne. Tværtimod har det udløst en bølge af sympati og solidaritet fra de andre faglige organisationer. Først besluttede KTO under ledelse af FOA-formanden, Dennis Kristensen, at tilbageholde underskriften på de overenskomster, som var forhandlet færdig. Dernæst besluttede Sundhedskartellet at gøre det samme. Det betyder at OK13 er gået i hårdknude for de vigtigste grupper i Kommunerne og Regionerne

Endelig har gymnasielærerne, trods det forlig, deres fagforening har skrevet under på, tilbudt at støtte lærerne økonomisk.

Danmarks Lærerforening og lærere på mange planer har fastholdt et stort og offensivt aktivitetsniveau efter lockoutvarslet. De har meldt ud, at der er penge til at konflikte i 50 dage. Et landsdækkende TR- møde samlede mere end 2000 den 5. marts. Den 11. marts, hvor Anders Bondo skal til forhandling i Forligsinstitutionen, er der støttedemonstrationer.

Denne solidaritet har overrasket selv de største optimister og den har vidtrækkende betydning. Det betyder farvel til gammel splid blandt offentlige fagforeninger og goddag til fælles kamp i fremtiden.

Lærernes kamp rækker langt ud over arbejdstidsregler og forberedelse. Det handler også om Folkeskolen og uddannelsessystemet. Det er en kamp for indflydelse og rettigheder på arbejdspladsen, respekt for tillidsrepræsentanter og de faglige organisationer.

Sikre støtten

Det er nu vigtigt at opbygge den størst mulige styrke. Det gælder først og fremmest om at få 3F og de faglige organisationer under LO til at støtte op. Og det gælder om at sikre støtte fra forældre og elever, som vil opleve kaos og massive problemer under en lockout.

Vi har brug for solidaritetsdemonstrationer i alle byer i stil med velfærdsdemonstrationerne i 2007 inden lockouten træder i kraft. Det er vigtigt at "ingen efterlades alene på perronen". EU, regeringen og KL´s krisepolitik har allerede ramt mange grupper. Ingen kan vinde alene.

Lockout-kortet skulle have bragt regeringen og KL i offensiven. Det er ikke sket. Tværtimod har det svækket regeringen yderligere. Den er upopulær blandt sine vælgere, baglandet er utilfreds og den er tæt på at miste sit parlamentariske grundlag. Kommunevalget nærmer sig, hvor S og SF skal møde vælgerne.

OK 13 har potentialet til at tilføje regeringen et nederlag og dermed et nederlag for den borgerlige krisepolitik.

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST DANMARK B PP